Akbaba

Küçük..
fakat benim!

EMLÂK BANKASI

YAPI TASARRUFU'na başlamışlar

AKBABA

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Ahmet Koçer

Basıldığı yer: ŞAKA Matbaası İSTANBUL

Sayısı 35 Kuruş

ABONE ŞARTLARI :
Türkiye için, yıllığı (52 sayı hesabiyle) 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruştur.

Yabancı memleketlere, yıllığı 30 lira, altı aylığı 15 lira, üç aylığı 750 kuruştur.

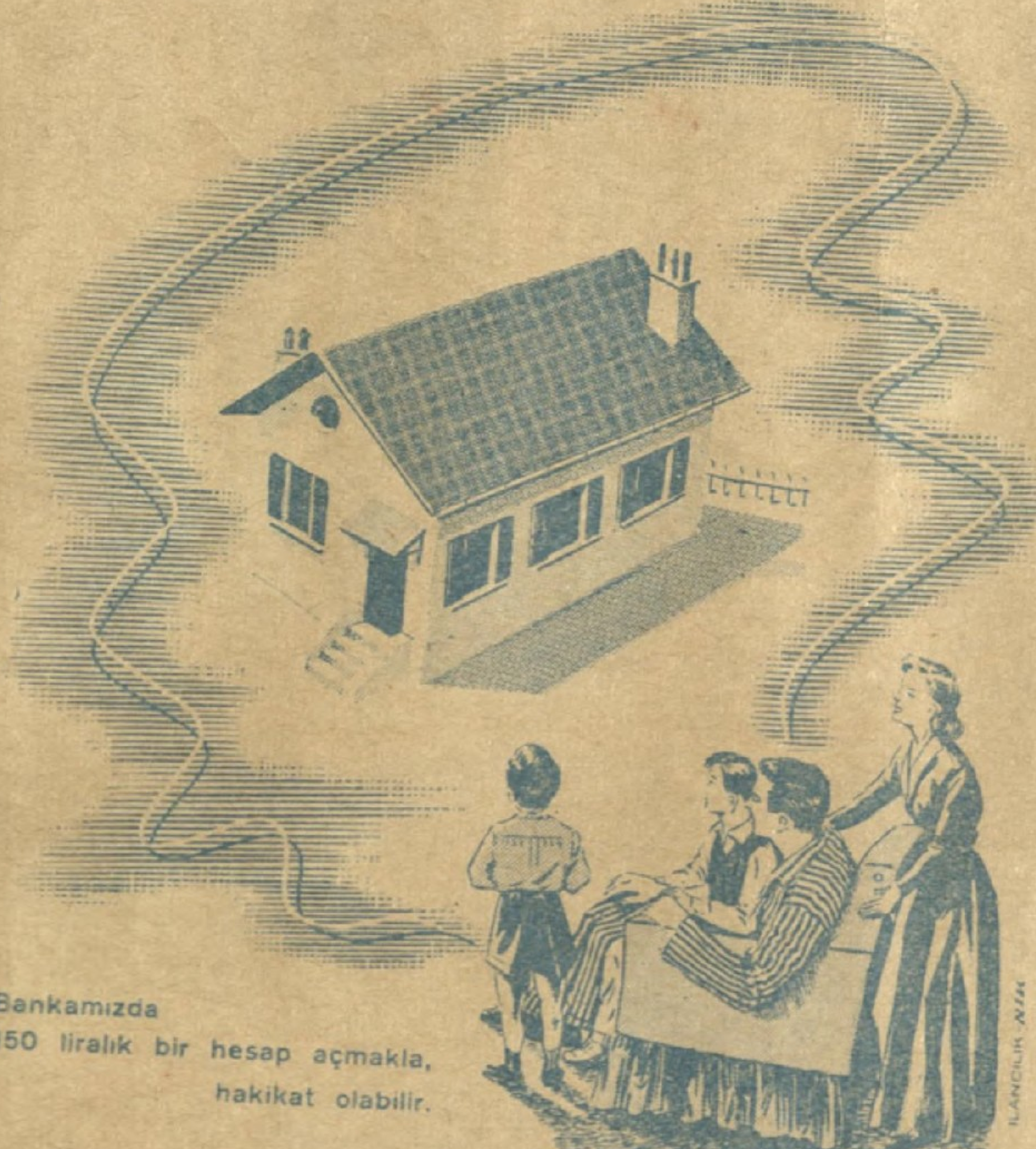
Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade olunmaz.

ADRES : Nuruosmaniye Caddesi, numara 57, İstanbul.

Telefon : 21649

Bir ailenin arzusu....

Bankamızda
150 liralık bir hesap açmakla,
hakikat olabilir.

TÜRK
TİCARET BANKASI

Akbaba Yayınları

İstediğiniz en özlü, en zarif, en güzel kitapları size :

AKBABA
YAYINEVİ
VERECEKTİR

T.C
Ziraat Bankası

VADELİ, VADESİZ TASARRUF HESAPLARI İÇİN BU YIL 650,000 LİRALIK BİR İKRAMİYE PLÂNI HAZIRLANMIŞTIR. BU PLÂNDA 10 ÇEKİLİŞTE

14EV

AYRICA,
10.000, 1.000 ve 500 LİRALIK İKRAMİYELER, TRAKTÖR ve ZİRAAT ALETTLERİ VARDIR.

ÇEKİLİŞLERE İŞTİRÂK ŞARTLARINI BANKA ŞUBE VE AJANSLARINDAN ÖĞRENMEKTE ACELE EDİNİZ.

AKBABA

Sayı : 22 1952

Sahipleri: YUSUF ZİYA ORTAÇ — ORHAN SEYFİ ORHON

Ağustos 15 1952

DİKTATÖR!

Yazan: Yusuf Ziya ORTAÇ

Diktatörlük, yalnız demokrasilerin korkulu rüyası değildir. Yumruğunu masaya vurabilen her adamdan korkunuz. İster hükûmet başında bulunsun, ister parti başında, hattâ isterse tezgâh başında!

Demokrat partinin, gebesi değilse bile ebesi olan Ahmet Emin Yalman'a bakınız: Şef sisteminin, tek parti idaresinin, kısacası diktatörlüğün baş düşmanı olduğunu, yıllardır, sütunlar dolusu yazılariyle ilân eden bu ünlü yazar, o kadar korktuğu, o kadar tiksindiği diktatörün tá kendisidir.

1945 ten 1952 ye kadar kaleminden çıkan baş yazılarını size dört kelimelik bir halk tekerlemesinde toplayım mı?

— Dediğim dedik, çaldığım düdük!

İşte Ahmet Emin Yalman...

Fakat, hep beraber kendisine soralım: Bu dört kelime diktatörün dört başı mamur bir tarifi değil midir?

Elindeki kalemi, hak yolunu gösteren öfkeli bir peygamber âsası gibi, gazaba geldikçe, kâh Halk partililerin, kâh Demokratların başına indiren bu sakalsız İsanın — bir yanağına yediği fiskeye öbür yanağını çevirmesinden vazgeçiniz — bir yanağınıza attığı silleye, siz öbür yanağınızı da çevirmezseniz, bitti... Neuzubillâh diktatör oldunuz!

Geçen haftaki «Vatan» da bir başyazı konusu olan fotoğrafı gördünüz mü?. Samet Ağaoğlu'nun fotoğrafını?..

Her insan, gülerken, ağlarken, düşünürken, hattâ uyurken — kendi öz hüviyetini aşan — çeşitli maskeler takınır: Bir meleğin yüzünde bazan keskin iblis çizgileri, bir iblisin yüzünde bazan yumuşak melek tebessümleri görürsünüz. Vatan'ın, mesleğinde bir karikatürist kadar san.'atkâr fotoğrafçısı, Başbakan Yardımcısını, işte böyle bir anında yakalamış: Yere doğru sarkan, içi patlayıcı maddelerle dolu bir baş... Gagalaşmış bir kartal burnu.. Ve evinden fırlamış iki göz......

Bu fotoğraf, sayın başyazarın elinde, şimdi tehditlerle sallanan bir büyücü vesikasıdır:

— İşte bütün manevî çehresiyle Samet Ağaoğlu!..

Fakat, hafızanızı yoklarsanız, 1946 dan 1950 ye kadar, Cumhuriyet Halk partisine karşı da, ayni yıkıcı vazife ile kullanılmış, böyle bir fotoğraf hatırlarsınız; Falih Rıfkı Atay'ın fotoğrafı!.

O resimde, Falih Rıfkı Atay, arkasında kuyruklu bonjur, başında silindir, elinde baston, Dolmabahçe sarayının merdivenlerinde görülmektedir.

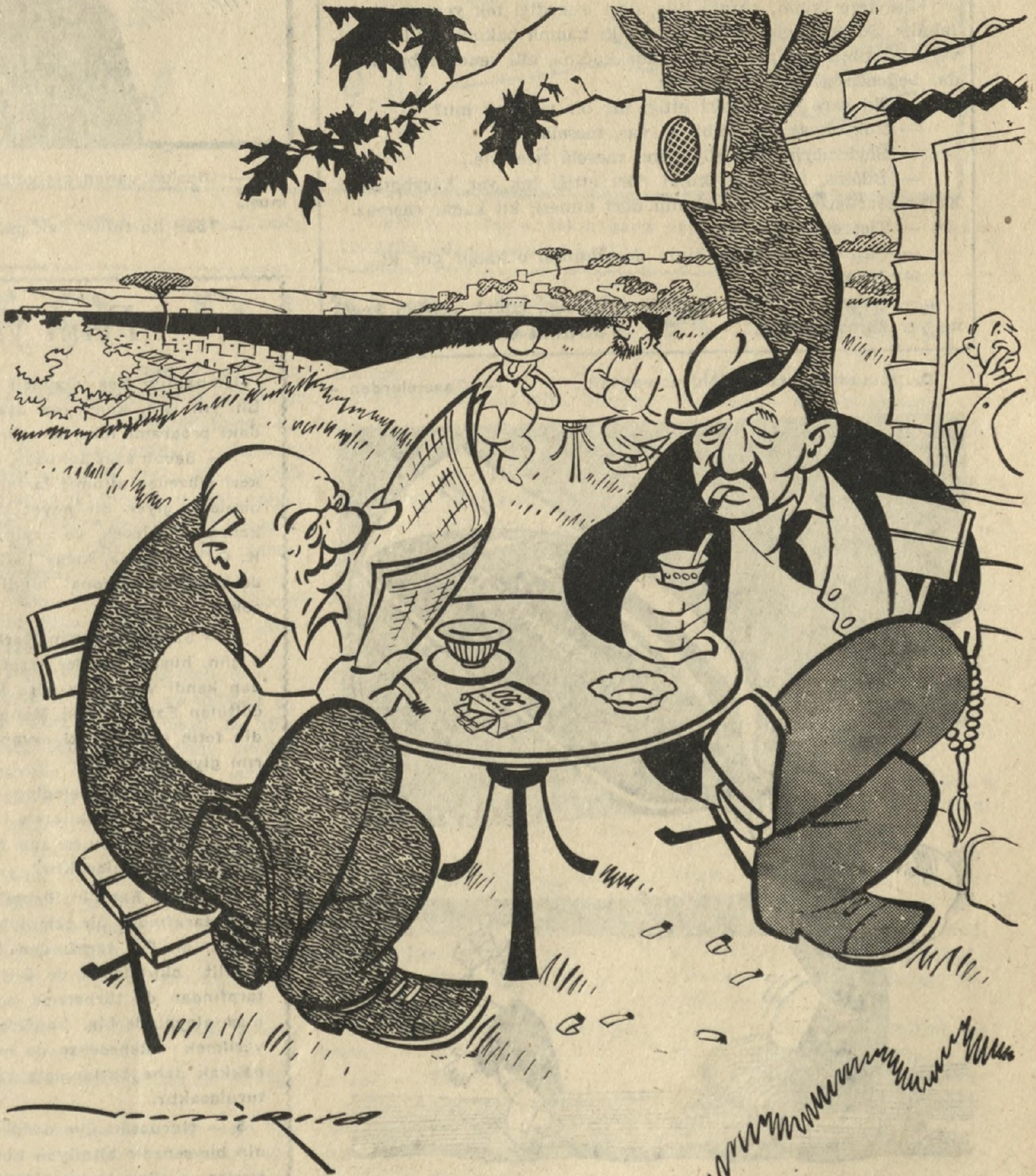
Ahmet Emin Yalman, her gazaba gelişte, Falih Rıfkı'nın bu fotoğrafını gazetesinin birinci sayfasına basıyordu. Biz, beş yıl, Atay'ın birbirinden güzel politika hicivlerini unuttuk, fakat o fotoğraf, hafızalarımıza yapıştı: Şarlo Cuhmuriyet şehzadesi rolünde!

Şimdi, ayni Ahmet Emin, yakaladığı bir başka fotoğrafla meydana çıkmış, haykırıyor:

— İşte Samet Ağaoğlu'nun iç yüzü!..

İçinde, bir fikir kırıntısı bulunmıyan bu yazıların adına tenkit değil, baskı derler.

Öyleyse, sayın Yalman üstada soralım: Elindeki kalemin eski jandarma dipçiğinden farkı ne?,..

— Güreşçilerimiz 954 te bugünün acısını çıkaracağız diyorlar...
— Yaaa, onlar da Halk Partisine döndüler, desene!...

422

UNUTMAK İSTEMEDİĞİM *Şeyler*

İKİ KERE İKİ!

İki kere iki nerelerde 4 etmez?

Bir çok yerlerde.

Evvelâ aşkta etmez. Sevenlere ve sevilenlere birer birer sorun. Göreceksiniz ki, onlarda da ittifak yoktur. Sevgisi paylaşılmıyanlara göre, 2 kere 2, 2 eder. Vuslatın tatlı yorgunluğu içindeki âşıka göre 2 kere 2 «1» eder; ama ne «1»!

Fakat aşk, iki kere ikinin dört etmediği en mükemmel yerdir, demeyin. Aşktan bile daha ziyade iki kere ikinin dört etmediği yer vardır: Politika! Politika, rakamların bile doğruyu söylemedikleri yerdir.

Bazı yabancı memleketlerin mahkemelerinde mademki jüri vardır, insanların adaletinde de, iki kere iki, her zaman, dört etmez.

Hesap imtihanlarında bile iki kere iki dört etmez; ve döneceğini sanan öğrenci, geçer.

Muharebenin en çok ilim olduğu bu zamanda, harpte bile, iki kere iki dört etmez, ve, muadelelerin, rakamların yenileceğini söylediği taraf, bakarsınız, galip çıkar.

Hekimlikte, hele onda, iki kere iki hiç dört etmez. Teşhis tedaviyi, tedavi teşhisi tekzip eder. Senelerdenberi zehir olan gıda maddeleri, iki sayfalık tababet edebiyatiyle şifa olup yemek masanızda otururlar.

İki kere ikinin, kazara bile, dört etmediği tek yer, ahlâk kitabıdır. Son elli yılın iki ucundaki iki kadına bakınız. Elli yıl evvel kaşlarımız çatılarak baktığımız kadına, elli senenin bu ucunda, beğenen gözlerle bakıyoruz.

— İki kere ikinin dört ettiği hiç bir yer yok mu?

— Yok olmaz mı? Tabiî ki var, meselâ...

— Söylemeyin, ben söyleyim, meselâ ticarette...

— Bilâkis. İki kere ikinin dört ettiği tek yer karaborsadır. Karaborsacılarda iki kere ikinin dört etmesi, kıl kadar şaşmaz.

— Ticarette şaşar mı?

— Ticarette iki kere ikinin dört etmesi o kadar güç ki...

— Anlamıyorum.

— Anlatayım: Suçun kamufle olmadığı, çıplak gezdiği yegâne yer karaborsadır.

Midhat Cemal KUNTAY

— Ulus'un yanan arşivlerinden yalnız Hitler'in resimleri kurtulmuş...

— Tabiî kurtulur: Tek partili şef arşivi bu!...

Dr. Musaddık'a tam salâhiyet verildi!... — Gazetelerden —

İngiltere — Ne olur ne olmaz, uzak durayım!...

Fetih yılı programı

İstanbulun Beş yüzüncü fetih yılı için, komisyon aşağıdaki programı hazırlamıştır:

1 — Sabah saat dokuzda, askerî müzeden alınmış tarihî elbiseleri giyen bir heyet Vali konağına gelecek, ve sayın F. K. G. yı, kapıda, kızak üstünde bekliyen kalyona bindirecektir.

2 — Sayın Fahrettin Kerim, o gün, hususî terziler tarafından kendi vücuduna göre küçültülen Fatih Sultan Mehmedin fetih esnasındaki esvaplarını giyecektir.

3 — Klyonlar, belediye erkânı tarafından çekilerek Haliç'e indirilecek, bu esnada, Fatih'in topları atılacaktır.

4 — Önce Fatih'in türbesine D. P. tarafından bir çelenk konacak, M. P. tarafından bir Mevlit okutulacak ve C.H.P. tarafından da türbelerin açılması aleyhinde bir konferans verilmek istenecekse de muhakkak daha başlangıçta susturulacaktır.

5 — Nuruosmaniye caddesinin bir senedir bitmiyen kaldırımlar. o güne kadar tamamlanacak ve beş yüzüncü fetih yılı şerefine kurdelâsı sayın F. K. G. tarafından kesilerek cadde açılacaktır.

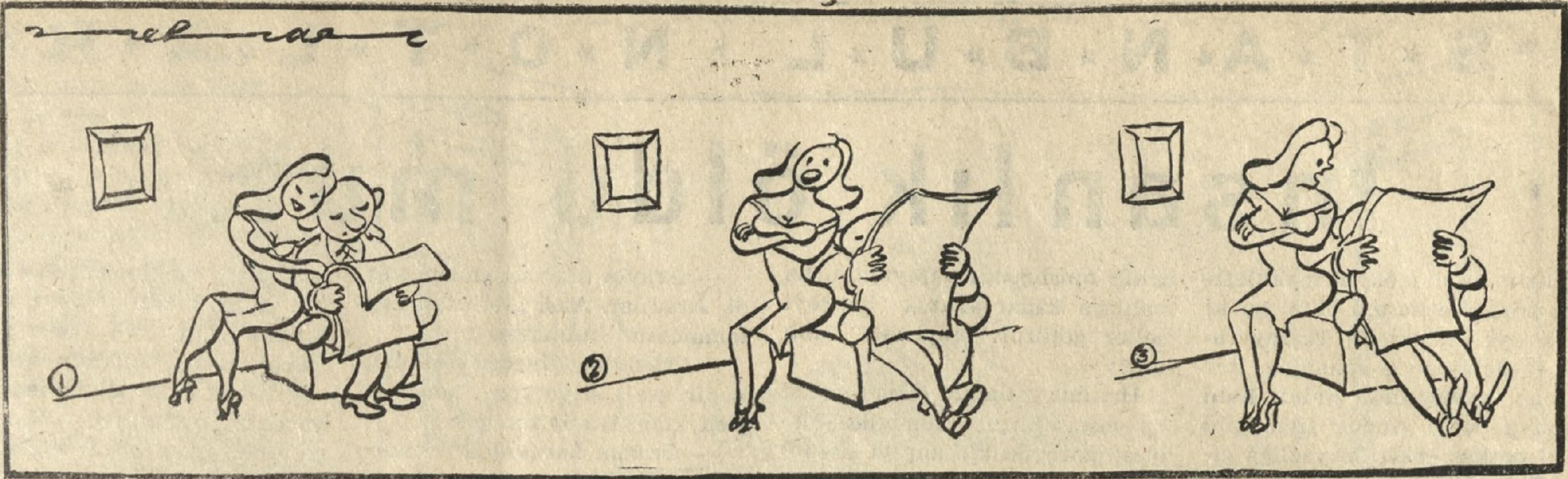
6 — Oradan, otomobillerle Taksim meydanına gidilecek ve yıllardır, kar, yağmur, güneş, rüzgâr altında bir türlü çökmeyen Opera binasının yıkılmasına başlanacak ve ilk kazma, vali ve belediye reisi tarafından vurulacaktır.

(Arkası var)

Soyadı

Son zamanlarda çıkarmağa başladığı bir dergide, Şevket Rado, kendi kalemiyle kendisini pehpehliyerek: (Bu yılın en beğenilen radyo konuşması), (1952 nin dinleyici rekorunu kıran radyo sohbeti), Radyomuzda yüz seksen kere tekrarlanan bir konferans) gibi cümlelerle kendi yazılarını neşrediyor. Hatırımıza geldi: Genç üstat, acaba soyadına bir (y) harfi ilâve ederek (Rado) yu (Radyo) yapsa nasıl olur?

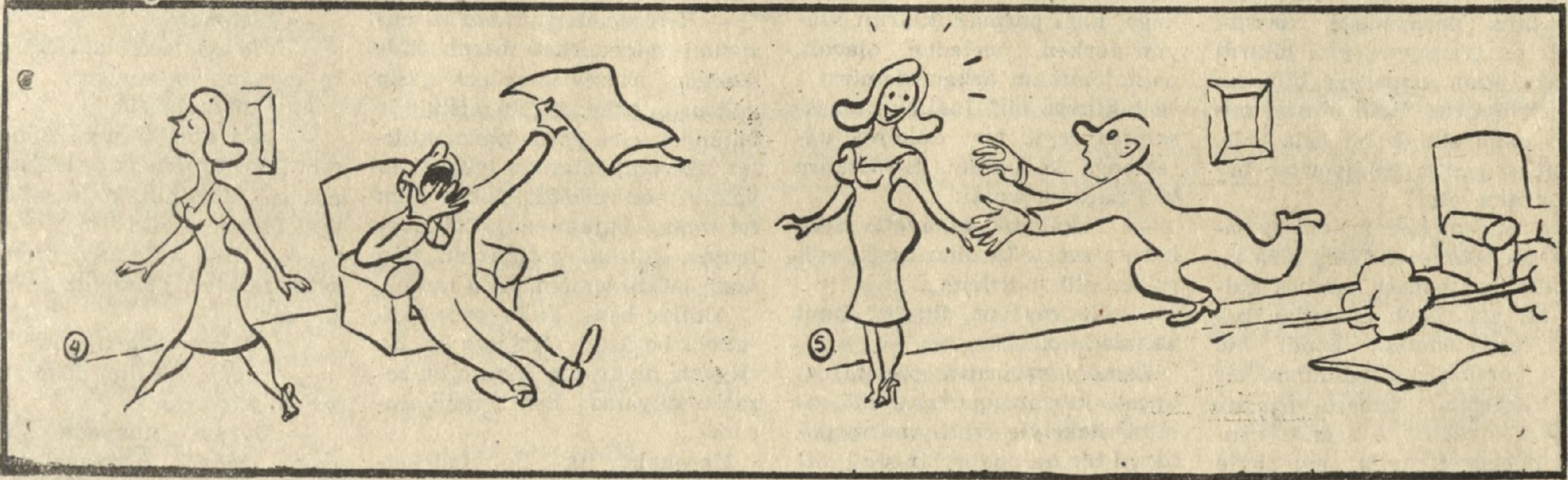
15 Ağus 52 Sayı 22 syf 15

Kadın — Bana istediğim küpeleri bu akşam getireceksin, değil mi?.

— Eğer getirmezsen, bir dakika seninle yaşamam...

— Kendimi gaza bular, yakarım!...

— Bir otomobile atlar, gece yarısı, tek başıma Hürriyet-i Ebediye tepesine doğru giderim...

Erkek — Sakın, sakın bunu yapayım deme karıcığım... Akşam, istediğin küpeyi getireceğim!...

RADYO DİNLERKEN!

Baba — Oğlum, karıştırma radyoyu, Sadi Işılayın keman taksimini dinliyorum. Oynama, bırak.

Oğul — Aman baba, nesini dinliyorsunuz o gıygıyların? Ben güzel bir caz arıyorum.

Baba (Haykırarak) — Bırak, dokunma diyorum sana. Bul İstanbulu.

Oğul (İbreyi 420 metreye getirerek) — Buyur.

Baba — Hah! Bak, ne harika taksim! Yay çekişteki emniyete bak, sesin parlaklığına bak... Yaşa Sadi!.

Oğul (Dikkatle dinliyerek) — Anlamıyorum. Nedir o, ayni nota üzerinde, sol üzerinde uzun uzun yay çekiyor.

Baba — Sol değil o. Neva üzerinde geziniyor. Uzun ya, tabiî, marifet orada. İnsanın hisleri ebediyet kadar uzuyor.

Oğul — Hangi ebediyet? Macun gibi uzuyor.

Baba — Hay Allah lâyığını versin! Taksimi bana rahat dinletmedin. Bırak da şu şarkıyı ağız tadiyle dinliyelim.

Oğul — Sen sesleri ağzınla mı duyarsın, baba?

Baba — Sus yahu! En bayıldığım şarkıyı söylüyorlar:

Severim her güzeli senden eserdir
diyerek (ama....n!)
Koklarım goncaları sen gibi terdir
diyerek (ama....n!)

Oğul (Bağırarak) — Ama...n! Sahi aman da aman! Ne zevksiz insanlarınış bizden evvelki nesiller... Türkçe de bilmiyorlarmış.

Baba — Haydi oradan, münasebetsiz!.

Oğul — Öyle ya... Türkçede «sen gibi» demezler, «senin gibi» derler.

Baba — Sen mektepte aruz okumadın mı? Bir kulağından girip öbüründen mi çıktı? Bu «Feilâtün feilâtün feilâtün feilün» veznidir. «Senin gibi», zarureti vezin için «sen gibi» olmuştur.

Oğul — Niçin olursa olsun, kötü. Hem ne mide herifte yahu!

Baba — Hangi herifte?

Oğul — Şarkıyı yapanda.

Baba — Neden?

Oğul — Baksana... «Senin gibi terlidir diye koncaları koklarım» diyor.

Baba — «Terlidir» değil o, ter, ter...

Oğul — İyi ya işte ter kokluyor.

Baba — Cahil! O ter senin bildiğin ter değil. «Ter» burada taze demek.

Oğul — Hoppala!.. Hiç duymadım.

Baba — Cahilsin tabiî, bilmezsin.

Oğul — Aman baba... Sen ne zaman «bu ekmek terdir», yahut «bu hıyar ter değildir» dedin?

Baba — Sus! Şarkıyı da piç ettin, bana dinletmedin. Çeneni tut. Şehnaz longayı çalıyorlar. Rahat rahat dinliyeyim.

Oğul — Lânga mı dedin?

Baba — Evet, Lânga bostanı, marul tarlası. Sus diyorum be adam!

Oğul (Sayıklar gibi) — Şehnaz Lânga...

Baba — Lânga değil, longa.

Oğul — Longa ne demek?

Baba — Elinin körü. Sus diyorum sana.

Oğul — Demek ki istibdat!

Baba — Hay seni istibdatlar götürsün. Şehnaz longayı da dinletmedin bana. İşte fasıl bitti.

Oğul — Hah! Şimdi bir güzel caz arıyalım.

Baba — Ben de sana caz dinletmem.

Oğul — Zor!

Baba (Kalkarak radyonun başına gelir) — Elini radyoya sürer sen fena olur.

Oğul — Ne olur?

Baba — Kırarım radyoyu.

Oğul — Zor!

Baba — Vallahi kırarım.

Ana (Mutfaktan gelerek) — Ne oluyorsunuz ayol?

Oğul — Babam radyoyu kırmak istiyor.

Ana — Onun zaten aklından zoru var. Taksitini daha dün verdin ayol.

Baba (Gözü kızmış) — Kıracağım, parçalıyacağım.

Oğul (Kol saatine bakarak) — Şimdi Londrada caz vardır.

Baba (Radyoyu kapar, kucaklar ve havaya kaldırır) — Param parça edeceğim.

Ana (Kocasının üstüne yürüyerak radyoyu yakalar) — Bırak ayol, sen deli mi oldun?

Baba — Tuzla buz edeceğim. (Boğuşurlar. Ana oğul radyoyu kurtarıp yerine koyarlar).

Oğul — Aman Londra, neredesin? (Radyoyu karıştırır, lâmba yanmaz, ses çıkmaz) Eyvah! Bozuldu radyo!

Ana — Hah! Şimdi yirmi beş lira da tamir parası çıktı.

Baba (Kendini divana atarak) — Ooh!.. (Yüksek sesle şarkıyı okur:)

Koklarım gonçaları sen gibi terdir
diyerek, ama...n!

Cız

424

İnsanlık öldü mü?..

Bizim gibi memur makulesinin bankada hesabı olur mu ki ikramiye evi çıksın? Taşraya azimet dolayısiyle zengince bir ahbap, sayfiyedeki evini, hani bedava bekçi olurlar filân gibi bize peşkeş çekti de yazlığa çıkabildik. Hem yakınlarımıza: «Eh, işte bu yaz müsait bir ev bulduk da, hem müstakil bir ev; taşındık» diyerek böbürlenmek ihtiyacını duyuyoruz, hem de adres vermemeğe, orasını parti programıymış gibi lâkırdı kalabalığına getirmeğe bilhassa itina ediyoruz. Belli olmaz, misafir namı altında bir belâ kalabalığı başımıza çöküverirse hâlimiz nice olur?

Derken, bitişiğimizdeki ev sahibi de, bermutad fâhiş kira istediğinden, hânesi bomboş kaldı. Müşarünileyh pazardan pazara teşrif ederek, kendi evi el'an bomboş durduğundan, bir acı kahvemizi içmeğe tenezzül ediyor. Arasıra, o semtte oturan hemşiresi gelip evi şöyle bir dolaşıveriyor, filân... Nâdir de olsa, tellâl refakatinde kiracı veya alıcı (hâne ayni zamanda satılıktır) takımından tek tük insan uğruyor ama, ekseriya fiyat yüksek görünerek vazgeçiyorlar.

Geçen akşam, biz, karı koca, pek yakın bir arkadaşa gece oturmasına gittik. Lâkin, gündüzki bahçe kıyafetimi değiştirmeğe lüzum görmedim. Fazla samimî ve teklifsiz olan dostumuz, bu gibi teferruata ehemmiyet vermez. Evine bir kere gittikti ama; gece vakti, oraları yeteri kadar tanımadığımızdan, epey aradık. Mâlûm ya, yazlığa gelmiş insanlar, öyle kolay kolay sokakları belliyemez. Bellerse kibarlığa halel gelir.

Biz lâfa dalmışız hayli zaman. Bir de saate baktılar, gece yarısı olmuş. Mehtap yok. «Aman» dediler ev sahipleri «sizi götürelim isterseniz. Buralarda köpek boldur»... Ben güldüm. Ev bekçiliği yapıyoruz ya? Üzerimde daima küçük bir tabanca bulunur.

Hanımla çıktık. İçimde küçük bir önsezi de yok değil hani. Sanki başımıza bir iş gelecekmiş gibi. Kazasız belâsız bizim sokağa saptık. Eve geldik. Bahçe kapısında:

«Hanım, sen gir» dedim. «Bugün komşulara ev bakmağa çocuklu bir aile gelmişti. Galiba yumurcak havuzun musluklarını açmış. Şakır şakır terkos akıyor. Yazıktır, su buralarda zaten miskalle geliyor, bilirsin. Ben şu parmaklıktan aşayım da, gidip muslukları kapıyayım. Sabahlara kadar akarsa bahçeyi seller götürür. İnsanlık öldü mü?»

Hanımı yolladım. Kendim de, bu yaşta biraz zahmetlice bile olsa, parmaklıklı kapıyı aştım. Sessiz sadasız muslukları kapadım. Karanlıkta korku nedir bilmem. Fakat o anda içime bir haşyettir çöktü. Çabucak kapıya ulaştım tekrar. Bu sefer sokağa, kapı parmaklıklarını aşayım derken, aceleden olacak, pantalonumun arkası demirle - re takılmaz mı? İnallahe maassabirîn deyip ter dökerek uğraşmağa koyuldum. Birdenbire biri paçama asıldı:

— Yakaladık nihayet... Seni kârata seni... İn ulan aşağı, yoksa temelli indiririm...

— Ne var? ne oluyor? kimi yakaladınız?

Demeğe kalmadan, paçamı çabucak kurtardım. İzbandut gibi bir bekçiyle, iri kıyım bir polis ve bir de bodur bir sivil, etrafımı çeviriverdiler. Gevrek bir ses:

— Arayın üzerini! emrini verdi. Aradılar. Aksi gibi ufak cep tabancasını bulmazlar mı?

— Efendim, diyecek oldum, nedir, ne istiyorsun benden? Ben komşuya iyilik için...

— Orasını karakolda anlatırsınız. Götürün...

— Ama ben bitişikte oturuyorum. Şimdi merak ederler...

Gevrek ses gayri ihtiyarî güldü:

— Hemşehrilerin rahat ve huzurunu selbederken merak edilmekten bahseylemek çok garip doğrusu. Arkadaş, namuslu bir vatandaş gece yarısı parmaklıklar üzerinde numara yaparken yakayı ele vermez. Yoksa Sirk mi sandın burayı sen? Çok söylenme, gözünü patlatırım. Ben fazla lâf dinlemem. Alın bunu...

Aldılar beni. Yaka paça, karakolu boyladık. Bir yandan da «Eyvah, diyordum, hanım bu rezaleti duyarsa ben mahvolurum»...

Karakolda ilk işim, ifadesinden şüphelendiğim kısa boylu, hırpani kılıklı sivili ışıkta süzmek oldu. Yanılmamışım. İstanbul valisi, tebdil geziyor, arama tarama yapıyordu gece yarısı. Yapar tabii... Adamın işi gücü yok. Daha ciddî işleri nasıl olsa yapanlar bulunuyor. Vatandaşın emniyetini olsun sağlamıyacak mı?

Neyse, komiserin yerine kurulup beni bizzat sorguya çekti:

— Gel bakalım. Adın ne evvelâ?

— Mehmet.

— Medenî insan adiyle birlikte soyadını da söyler.

— Münasebetsiz...

— Hay küstah hay... O ne biçim lâkırdı? İfadeni aldığımı unutma. Karşında koskoca hükûmet otoritesi var...

— Yanlış anladınız efendim, Münasebetsiz bendenizin soy adımdır.

— Müsemmâya uygun.

— Öyledir efendim. Kiminle teşerrüf ediyorum?

— Burası muayede salonu değil. İfadeni alıyorum dedim.

— Kim olduğunuzu söylemediniz de... Hani medenî insan adiyle beraber...

— Sus. Ben İstanbul valisiyim...

— Aman efendim, şaka ediyorsunuz. Bendeniz vali beyi tanırım. Kendisine son derece hürmetim vardır. Gayet şık ve temiz giyinir. Herkese (kasaplar hariç) son derece nezaketle hitabeder...

— Rica ederim. Vazife esnasında birbirimize nezaket dersi verecek değiliz. Ben kiminle nasıl konuşacağımı bilirim.

— Baş üstüne efendim, tabii bilirsiniz efendim. Emredersiniz efendim.

— Ne demek bunlar?

— Zatıâlinizi bir gün telefonla konuşurken görmüştüm de, hatırımda kalan cümleleri tekrarladım. Herhalde nâzikânedir...

— Bırakın şimdi bu lâfları.. Nerede oturuyorsunuz?

— Beni bulduğunuz yerin bitişiğinde.

— Maşallah... Öyle bir köşkün var da ne diye komşunun kapısının üstünden aşmağa çalışıyordun?

— Altından sığmıyordum, boyum müsait değildi de ondan. Hem oturduğumuz ev de benim köşküm değil.

— Kiracı mısın?

— Hayır.

— Bekçi misin?

Bu sırada izbandut yapılı bekçi; söze karıştı:

— Ne iş yapıyorsun?
— Şairim!...
— Martavalı bırak... Ne iş yapıyorsun?.

— Mehellenin bekçisi o degül, benümdür vali paşam!

— Sen dur. (Bana) Söyle vaziyetin ne evde?

— İç güveyisiyiz efendim...

— Hayır, yani oturduğun evle münasebetiniz nasıl?

— Birbirimizden memnunuz efendim. Damı akmaz, camları sağlam, bahçesi büyük, meyvası bol bir evdir. Bendeniz de mütemadiyen sularım...

— Alay mı ediyorsun benimle?

— Estağfurullah efendim, onu matbuat yapıyor, bizim haddimiz değil...

— Sen ne iş görürsün?

— Gazeteciyim.

— Gazeteci misin? Allah Allah, yani gazete mi satarsın?

— Hayır efendim, muharririm.

— Ya... demek muharrirsiniz. Doğru mu söylüyorsunuz?

— Tabii. Basın kartımın numarasını takdim edeyim...

— Ben seni hiçbir basın toplantısında görmedim. Bir gördüğümü bir daha unutmam. Biz böyle iki kişiyizdir İstanbulda. İkincisi İbnül'emin Mahmut Kemal İnaldır... Neden görmedim seni? Verdiğim ziyafetlere gelmez miydin?

— Hayır efendim. Çünkü ben deniz namı müsteârım. Göze çarpmak istemem. Nasıl zâtiâliniz bu gece tebdil giymişseniz, bendeniz de başka kılıkta gezerim.

— Hımmm.... Öyleyse muhalif olacaksın. Aksi halde herhalde bana bir defa olsun görünürdün. Hangi gazetede çalışıyorsun?

— Akbaba'da.

— Telefonla sorarım. Sizde bir Münasebetsiz var mı diye...

— Sorun. Size lâzım gelen cevabı verir.

— Farzedelim ki öyledir. Ne arıyordun gece yarısı komşunun bahçesinde?

— Muslukları açık bırakmışlardı da efendim. Terkos şarıl şarıl akıyordu. Kapıyayım, ziyan olmasın dedim, insaniyet nâmına...

Vali kahkahayı bastı:

— İşte, dedi, yalancının mumu yatsıya kadar yanar dedikleri ne doğru. Bilemedin, geceyarısına kadar yanıyor. Bâri münasebetli bir yalan uydur behey zavallı adam. Yok terkos musluğu açık kalmışmış da, yok kapatacakmış da, sular şarıl şarıl akıyormuş da... İstanbulun su işini sen mi bilirsin, ben mi bilirim? Biz yıllardanberi o suları damla damla bile akıtamadık. Doğru söyle, niyetin soymak mıydı evi?

— Estağfurullah, kendimi tenzih ederim böyle bir şüpheden. Vali bey, bendeniz içtimaî mevki sahibi bir adamım.

— Biz ne içtimaî mevkii yüksek hırsızlar, dolandırıcılar, soyguncular, vurguncular, gece işçileri gördük. Kısa keselim. O tabanca ne geziyordu cebinde?

— Benim tabancam.

— Taşıma ruhsatın var mı?

— Yok.

— Ceza vereceksin.

— Önce Şevket Mocan'dan alın, sonra ben de veririm cezayı. Bizim orada kuduz vak'aları ziyadecedir de ondan tabanca taşırım...

— Gayet muntazam konuştuğuna nazaran kültürlü bir adam olacaksın. Lâkin bu kılık, kıyafet, yakalandığın şartlar...

— Vallahi maksadım insaniyet namına komşuya hizmetti Vali bey...

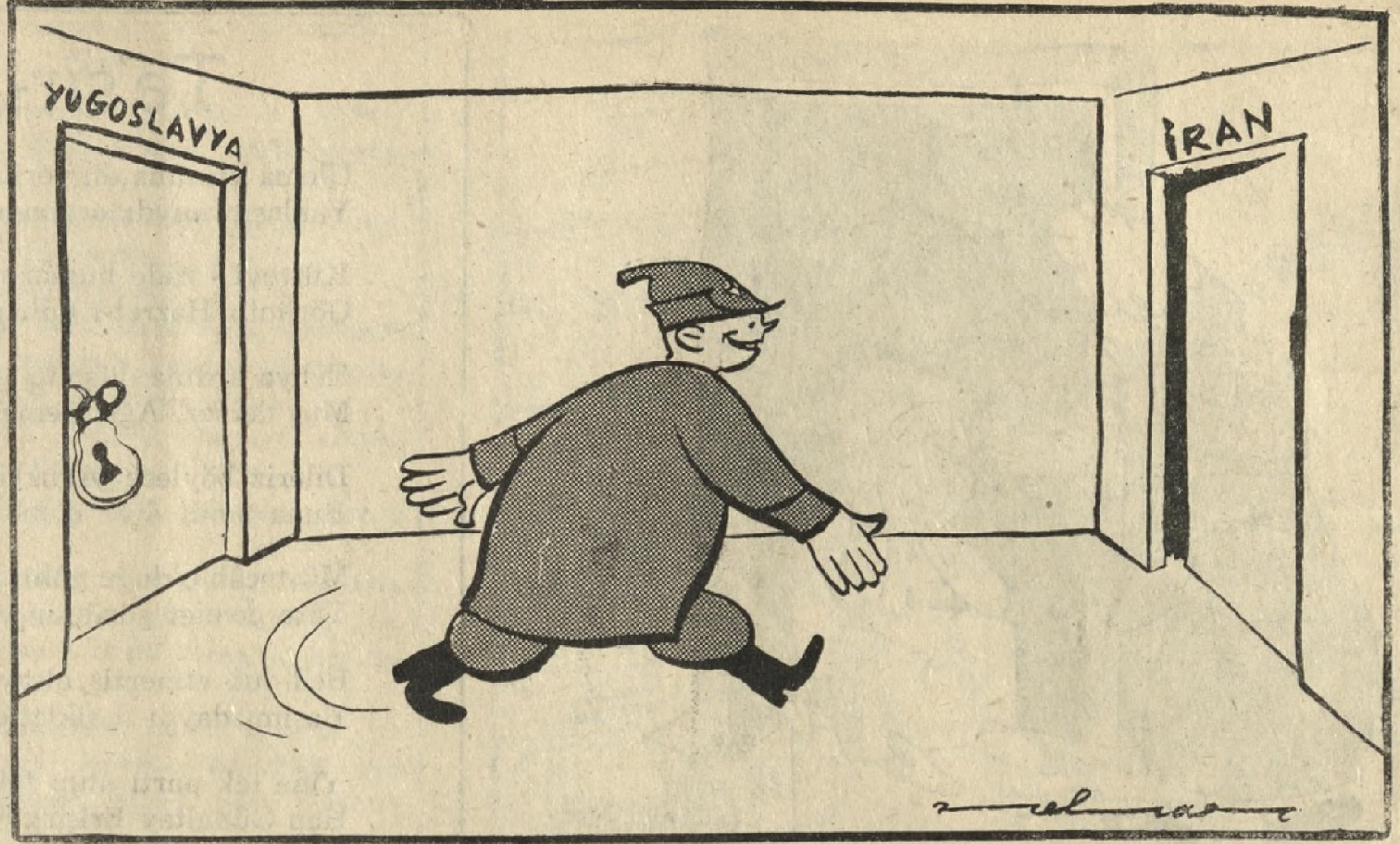
— Peki, bu gece burada sabahla, yarın mahallinde meseleyi tahkik ederler. Dediklerin doğruysa, serbest bırakırlar...

Filhakika o gece orada sabahladım. Ertesi sabah bir memur gidip vaziyeti anladı. Beni öğleye doğru serbest bıraktılar. Hanımın karşısına ne yüzle çıkacağım diye pispis düşünerek giderken bitişikteki ev sahibinin hemşiresine rastlamıyayım mı?

— Aman beyefendi, dedi, dün, havuz kuru kalıp çatlamasın diye terkos musluklarını açık bırakmıştım. Fakat sokaktan geçen mahalle çocukları oynamış oynamış, sonra kapatmışlar. Zaten su da saatle geliyor. Lûtfen göz kulak oluverin de havuz dolsun...

Ne cevap verdiğimi şimdi hatırlamıyorum, ama, kadıncağız inşallah duymamıştır.

Münasebetsiz Mehmet

— Talihim var: Suratıma bir kapı kapanınca bir başkası açıldı!..

Zor şey doğrusu

Kimya doktoru Râdiye Cindi, eczahaneye girdi. Çıraklardan birine:

— Bana bir kutu kakodilât dö terramijeto — ultraaminoplazminofenazetitri — peptalontologoset verir misin yavrum?

Yavru çırak, bir müşterisinin yüzüne baktı, bir etrafına. Hemen gitti eczacı başıyı çağırdı. Kimya doktoru arzusunu tekrarladı.. Eczacı:

— Yani şu son müstahzarlarımızdan Plâzmoterin istiyorsunuz, baş ağrısı için, öyle mi? diye sordu. Kimya doktoru mahçup oldu:

— Evet efendim. Bu ilâcın adını bir türlü aklımda tutamıyorum da, terkibini söyleyiverdim..

Sokak .... çocuğu!

Gazetelerden: BİR AYI BİR KIZI KAÇIRDI!

Komşu — Beterin beteri var kardeş.. Ya insanlar kaçırsaydı?!...

Uçan Daireler!

Şimdi bütün dünya âlimleri uçan dairelerle meşğul. Havada büyük bir süratle giden bu parlak tekerleklerin ne olduğunu araştırıp duruyorlar. Geçen gece Paris radyosunda rasathane müdürü ve meşhur astronomlar arasında bir konuşma dinledim. Hiç biri uçan daireleri izah edemiyordu. Yalnız hepsi, bu garip ışıkların dünyamızın dışında meçhul bir yerden geldiğinde ittifak etmişlerdi.

Nihayet uçan daireleri bizde de Ali İpar ve arkadaşları görmüşler. Havada 30 saniye kalan ve ufukta süratle kaybolan bu yuvarlak ışığı pek güzel tarif ediyorlar, fakat sebebini tabiatile bilmiyorlardı.

Eğer bu uçan daireler, gerçekten, dünyamızın dışında bir yerden geliyorlarsa şöyle bir hayal kurabiliriz: Olabilir ki, komşu yıldızlardan birinde bizden daha ileri insanlar vardır. Onlardan bizim haberimiz yok ama, onlar bizim ne mal olduğumuzu pek iyi biliyorlardır. Belki bu uçan daireler onların bize gönderdikleri mesajlardır.

Günün birinde bunların mânasını anlıyabilirsek kimbilir ne şaşılacak şeyler öğreneceğiz. Meselâ; bu mesajlardan biri bize şöyle diyebilir:

— Ey insanlar!.. Siz henüz medeniyetinizin çocukluk devresindesiniz. Çünkü birbirinizi boğazlayıp duruyorsunuz. Biz, Utarit yıldızında oturanlar, sizin bu devrenizi iki yüz yetmiş bin sene evvel geçirdik. Biz de vaktile sizin gibi boğazlaşırdık. Şimdi bizde böyle şeyler yoktur. Ölüm de yoktur. Ebedî hayatın sırrını bulduk. Sizin «uçan daire» dediğiniz şey, hakikatte bizim size yolladığımız elçilerin ruhlarıdır. Henüz yıldızlar arası seyrüsefer tekniğimizde bazı noksanlar olduğu için, elçilerimiz size kadar ulaşamıyorlar.. Fakat yakında buna da muvaffak olacağız. Biz burada hepimiz birer parıltı halinde yaşarız. Vücutlarımız yoktur. Bunun için ölmeyiz. Maddesiz ve üzüntüsüz bir medeniyetimiz vardır. Siz de 270 bin sene sonra bizim gibi olacaksınız. Biraz sabrediniz. Bütün hastalıklardan, harplerden, ihtilâllerden, ihtiyarlıklardan ve ölümlerden kurtulacaksınız. Siz de bizim gibi uçağa falan lüzum kalmadan yıldızdan yıldıza uçacaksınız.

Hay ömrüne bereket! Ne güzel lâkırdılar bunlar... İki yüz yetmiş bin sene de çok değil. Bekleriz. Biraz dişimizi sıkalım bakalım!..

Akbaba

Te'sir-i Duâ!

Ulema kısmına dil vermemiş olsaydı Kasîm
Yaklaşır mıydı acaba nezdine Vassâf-ı Hakîm

Küfrevî - zâde bugün nerde ikamet kılsa
Görünür Hazret-i Edhem de o kişverde mukîm

Evliya ardına düşmüş gibi asrî çelebi
Muş demez, Ağrı demez devreder iklîm iklîm

Dileriz böylece yıldızları kalsın barışık
Buna âmin diye dem tutsa gerek şükrü Kerîm

Müstecâb olduğu zâhir ki münâcâtımızın
Yâre cennet görünür yeryüzü ağyâre cahîm

Bed-duâ etmemiş olsaydık eğer geçmişine
Başımızdaydı o sikletle bütün deve-i kadîm

Yine tek parti olup tek şefin emrindeydi
Hep Günaltay Erişirgil Adalan Banku Erîm

Açar açmaz meded Allah diyerek destimizi
Oldu bir sâat-i eşrefle müzeyyen takvîm

Cân ü dilden nice bin hayr-ı duâ aldı Bayar
Yeni bir kutb-ı zaman rük-ni cihan gördü rejîm

Bir duâmızla yağar sofraya binbir bereket
Yılda bir yoksa ziyâfet mi çeker Bedri Nedîm

Bir gün eksilse duâmız Halebin Nev'eserin
Modadan Köprüye seyretmesi bir emr-i azîm

İstinâd eylediğinden bizim ihlâsımıza
Göz yumup Ulvi Yenal târife eyler tanzîm

Hele etsin hareket köhne vapur Kartaldan
İletir Pendiğe elbet onu Rahmân-ı Rahîm

Sa'yü gayretle Siyasî bütün işler yol alır
Yol bulup sokmasa tek burnunu Şeytân-ı Racîm

Siyasî

Satıcı — Bardaklar kırılmaz.. Bardaklar kırılmaz!...
Ticanî — Bakalım doğru mu söylersin?.. Hele bir deneyelim!...

Acaba kim deli?..

Bakırköy akıl hastahanesinde, yani tımarhanede bir ahbabı görmeğe gitmiştim. Yanlış anlamayın, yani bir doktor arkadaşımı.. O münasebetle hastahaneyi gezerken:

— Bak, dedi, şurada şayanı dikkat bir deli var, gel seni tanıştırayım da macerasını anlatsın, dinle; eğlenirsin...

— Aman, şimdiye kadar tanıdıklarım yeter.

Dedimse de dinletemedim. Doktor beni âdeta zorla sürükledi. Fazla da israr edemedim korkumdan. Malûm ya, adamın elinde salâhiyet var: «Delidir alın içeri» dedi mi? tamamdır işimiz...

Neyse, beni bir münferit hücreye götürdü. Hastayla selâmlaştı: — Merhaba Rıza bey... Nasılsın bakalım?

— Şükür doktor. Bugün daha iyiyim, ama haksızlık ettiniz, vallahi, deli filân değilim ben...

— Tabiî, tabiî değilsin canım. Ama biraz istirahate ihtiyacın vardı işte. Bak sana kimi getirdim. Bey gazetecidir. Senin maceranı merak etmiş. Anlatıver de dinlesin. Belki sana hayırı da dokunur...

Zavallı masum hasta, gazeteci kelimesini duyar duymaz evvelâ bir canlandı, gözleri parladı. Tıpkı ucuzluk haberi okumuş fakir fukaradan bir vatandaş gibi sevindi. Sonra hızla, hekimin tuzağına düşerek, anlatmağa başladı:

— Ne de aksi tesadüf beyefendi... Burada ne kadar deli varsa hepsi gayet mazbut insanlar... Düzgün, aklı başında konuşuyorlar. Makul bir yolda dertlerini anlatıyorlar. İnsan hakikaten hasta olup olmadıklarında tereddüt ediyor. Hepsi de ayni iddialar: Deli değiliz... E, bu şartlar içinde benim akıllı olduğumu kim farkedebilir? Tabiî arada gürültüye gelip yananlar da oluyor. İşte bendeniz bu tıbbî hataya kurban gidenlerdenim. Katiyyen deli filân değilim. Ama, doktor beylerimize dert anlatmak kabil değil maalesef. Darılmasınlar, gücenmesinler. Her biri sanki bir Bakan. Dediğim dedik diyorlar, sözlerinden dönmüyorlar.

Efendim, şimdi buraya ne münasebetle geldiğimi anlatayım:

Bendeniz iki aylık evliyim. Bir hafta arası günde, karımı alarak şöyle Mecidiyeköyünden yukarı dolaşmağa çıktık. Asfalttan da ayrılmadıktı. Biraz yürüdük yürüdük. Akşam yaklaştığı için geri dönüyorduk dolaşa dolaşa, ki karşımıza üç kişi çıktı. İkisi benim kollarıma girdiler. Biri de karımı elinden tuttu:

— Yürü, gel; dedi.

— Siz kimsiniz? dedim.

— Sana ne ulan, dedi biri, sen vazifene bak...

— Canım o benim karım. Ne istiyorsunuz ondan?

— Ondan ne istediğimizi sana söyliyecek değiliz ya.

— Yahu, böyle zorbalık olur mu? Burası dağ başı değil, şehirde âsâyişi bozmağa hakkınız yok sizin...

— Ulan sus diyorum, âsâyişi bozan kim? Öyle bağırarak sağı solu rahatsız etme iflâhını keserim ha... Şehirde âsâyiş olup olmadığını sen mi bileceksin, yoksa o işe bakanlar mı? Herkes şehrin âsâyişi yolunda diye demeç verirken sen ne haltetmeğe bundan bahsedebilirsin be? Yürü kadın bizimle...

Herifler karımı zorla götürdüler. Ben bağırıp çağırdım ama, yoldan geçenler hep otomobille geçiyorlardı. Nihayet biri durdu:

— Ne bağırıyorsunuz? diye sordu bana. Böyle böyle dedim, anlattım. Hâlime baktılar:

— Oynatmış galiba... dediler. Basıp gittiler. Derken bir bekçiye rastladım. Hemen başıma geleni anlattım:

— Hemşerim sen urya (rüya) görmüşsün... Karağola filân gideyim deme, çünkü önüne gelen karımı kaçırdılar, gız gardaşımı aldılar deyin kafa şişiriyor. Sonra bir de arayıp tarıyollar kim, gız gendücüğü gaçmış dostuna. Kim inanır gayri sen dünyayı yıhsan. Hem bura dağ başi değil, şehirde eseyiş berkemaldir!

Bekçiden dersimi aldıktan sonra polise başvurdum:

— Siz merak etmeyin, biz karınızı buluruz. Zaten işimiz gücümüz onun bunun karısını arayıp bulmak! dediler. Arayıp buldular mı bilmiyorum, ama, beni de buraya getirdiler işte...

Hasta ağlamağa başlamıştı:

— Söyleyin Allah aşkına, dedi, şimdi benim nerem hasta? Kabahat benim mi?

Yanından ayrıldıktan sonra doktora:

— Yahu, dedim, ne hissiz adamlarsınız. Neden zavallı adamın derdine çare bulacak yerde içerde tutuyorsunuz?

Doktor kahkahayı bastı:

— Git işine birader, bir de seninle uğraşmıyalım. Dedi, delinin sözüne inanılır mı?

Şimdi, o gündenberi beni bir düşünce aldı: Acaba içeridekiler mi deli, dışardakiler mi?

ŞEYTAN

TİCARÎ ZİHNİYET!

İhracatçı — Aradan çürük malları ayır, onları ihraç edeceğim!..

ALÂMET

Şükrü Kurgan, Necati Bozkurtu ziyarete gitmişti. Kapıyı açan hizmetçiye sordu:

— Kızım, beyefendi beni bekliyor muydu acaba ?

— Evet, efendim, muhakkak sizi bekliyordu..

— Ne biliyorsun yavrum?

— Evden çıkarken gece geleceğini söyledi de ondan..

— Yeni şairlerden birinin kitabını vereyim mi üstat?..

— Sakın haaaa.. Bilirsin ki, ben şiiri çok severim!..

— Bak önümüzdeki adam yanındaki kızı öpüyor... Sen de öyle yapsana...
— Nasıl yapayım karıcığım? Ben o kızı tanımıyorum ki!...

Ne cesaretle?

Uzun uzun düşünüp taşındıktan sonra, romatizmalı karıcığını alıp, Kanlıcaya yazlığa taşındılar. Bir gün, vapurda eski dostlarından birine tesadüf etti:

— Vay, buralarda ne geziyorsun sen?

— Kanlıcaya taşındık..

— Ya? Çok memnun oldum. Peki deniz kenarı karının sıhhatine muhalif değil mi yahu?

Adamcağız kaşlarını çattı:

— Ne haddine!

□

ACABA?

Okuyucularımızdan meşhur bayan X... ameliyat oluyordu. Kendisine apandisit ameliyatı yapacak olan doktora sordu:

— Peki doktor, acaba sonra yeri görünür mü?

Doktor güldü:

— Vallahi bilmem, dedi, orası size bağlı...

BORÇ

Arkadaşlarından rican etti:

— Üzerimde hiç para yok. Bir şey alacağım. Bana elli lira borç ver..

— Hay hay, ama borç olarak değil. Bir daha istemem..

Öteki alındı:

— Neden yahu? Ben borç istiyorum.

— İyi ya işte, ben de geri verme diyorum. Arada fark var mı?

Ara ki bulasın...

Nasıl sarhoştu ama? Fitil gibi.. Burnunun ucunu görecek hali yoktu.

— Ne aranıyorsun böyle?

diye sordular.

— Yeşil ay merkezini arıyorum..

Biri alay etti:

— Ne o? Yoksa âza mı olacaksın?

Sarhoş, yayık yayık izahat verdi:

— Ne münasebet.. Ben zaten oranın iki numaralı âzasıyım. İstifa edeceğim.

KÜBİK HİKÂYE

Bu gece güneş, ne güzel, ne sevimli. Yıldızlar, bu sema dilberinin, göz alan ihtişamına hayran kalmış gibi, etrafından ayrılamıyorlar.

Hafif hafif esen ılık kış rüzgârı, henüz çiçeklenmeğe başlıyan ağaçları, kökünden koparıp atarken; daldan dala konan sinekler, neşe ile ötüşerek, tabiatin bu güzel gününü kutluyorlar..

Odamda 99 uncu metresim Şadiye ile muhabbet ediyoruz... Tavanda asılı duran kafesin içindeki mısır eşeği, yanık sesiyle, bize aşk şarkıları terennüm ediyor.

İşte, elektrik ampulünün içindeki çalar saat üçü vurdu ve kümesteki fareler, yumurtlamaya başladılar.

Sabah oluyor.

Giyindik, tuvalet yaptık, ve karyolaya girdik. Yatağın tam ortasına, kömürle kalınca bir hudut çizdim. Ademi tecavüz misakını, dudaklarımızla imza ettikten sonra, birbirimize sırtımızı çevirdik.

Sınır boyunda nöbetçilik eden, tahtakurularının, ayak seslerini dinliyerek, derin bir uykuya dalmışız.

Gözlerimizi açtığımız zaman, sabah olmuş, hava kararmıştı. Kalktık, soyunduk, birer kadeh zeytin yağlı sarmısak şurubu içtik! Vitamin, vitamin!..

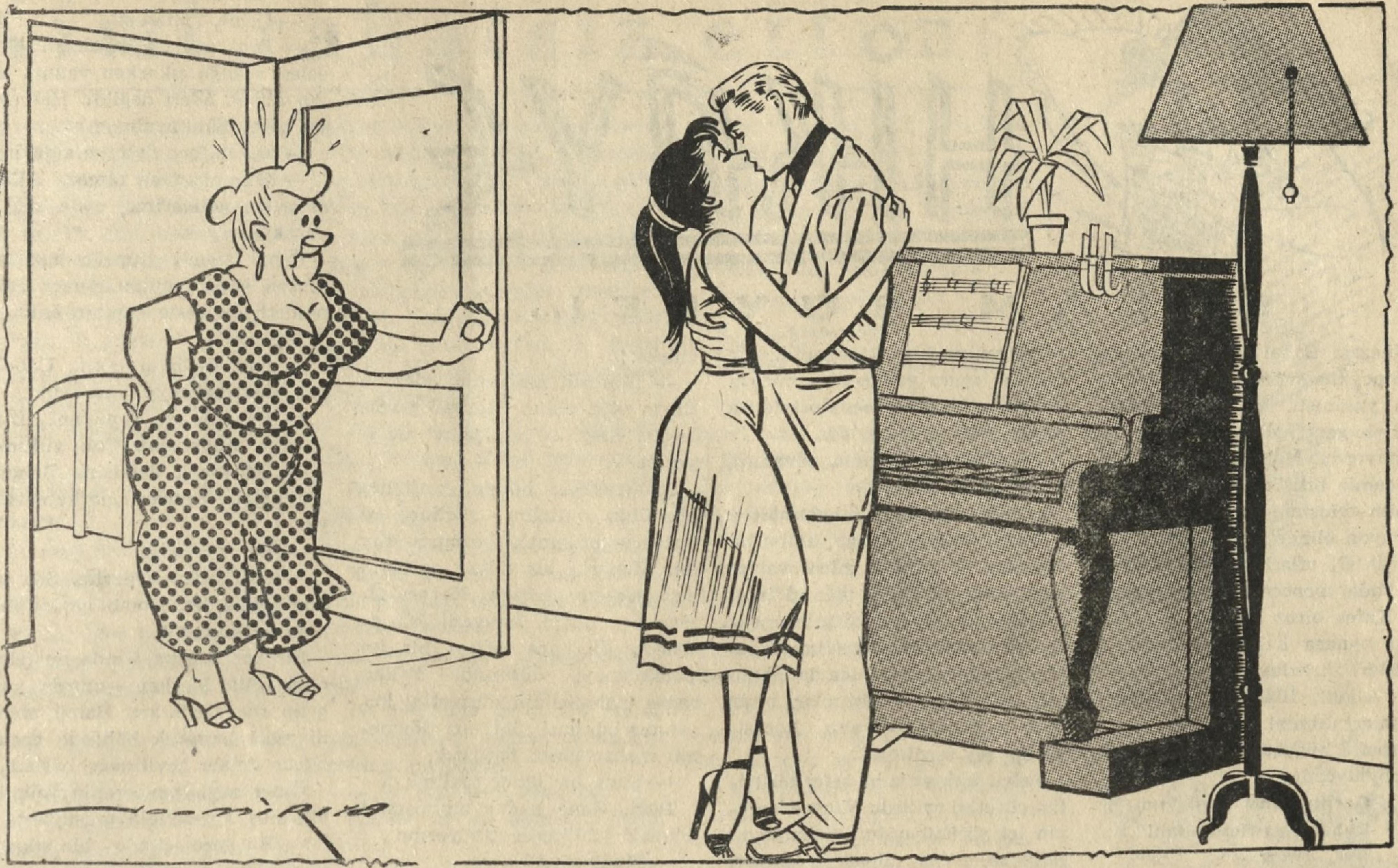
Yatağı havalandırmak için yorganı kaldırınca; hududun tamamen silindiğini ve zavallı nöbetçilerin ezilmiş olduklarını gördüm.

Allah Allah, acaba bu hayvancıkların katili, yahut katilleri kimlerdir dersiniz?

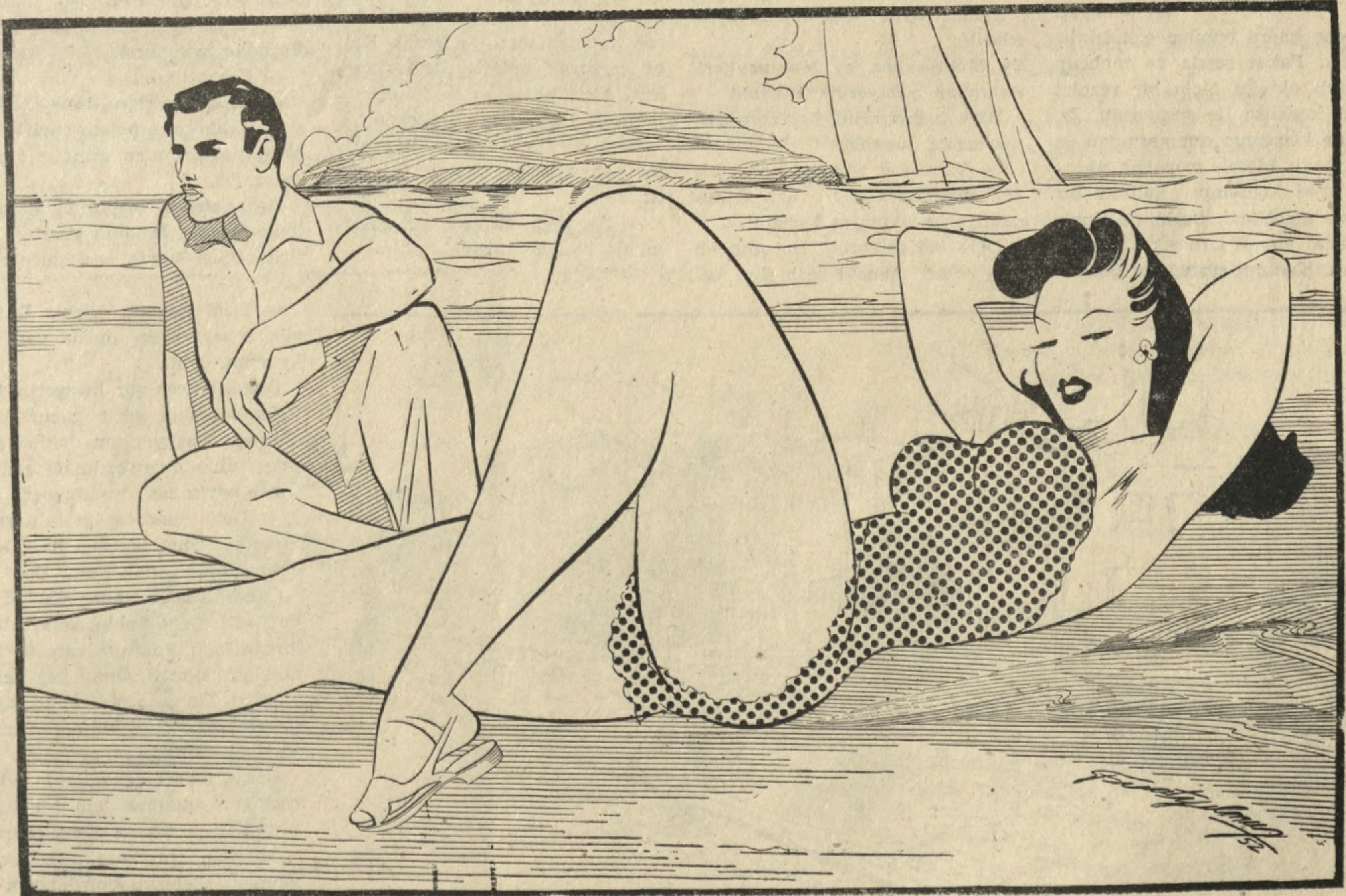
AMBER.

429

Anne — Ne?... Musiki hocanla mı?..
Kız — Şey.. anneciğim, bana oda müziği öğretiyor!...

— Böyle uzaklara dalıp dalıp ne düşünüyorsun?...
— Senin düşündüklerini...
— Hay terbiyesiz hay!...

HİKÂYE

SELÂM SÖYLE!..

Müezzin Bahai efendi komşusu Mahıpeyker hanıma fena halde abayı yakmıştı. Müthiş bir softa inadiyle genç kadının yakasını bırakmıyordu. Mahıpeyker hanımın evi camie bitişikti. Bahaî efendi camiin evlusuna bir sandalye atıp oturuyor, elinde tesbih, gözler süzük ahlar, oflarla sabahtan akşama kadar pencereleri seyrediyordu. Kafes biraz kımıldasa, perde biraz oynasa Bahaî efendinin iç çekişleri duyuluyordu:

— Allah!.. İllâllah!... Aman ya erhamerrahimin!..

Arasıra büsbütün coşarak beyitler söylüyordu:

Garîkı bahri sevdayım
Dahilek ya Resulallah!

★

Sen meleksin sana insan deseler kim inanır!

★

Vaslın bana hayat verir firkatin memat,
Subhane Halıkî halâkalmevte vel hayat.

Genç kadın bundan çok sıkılıyordu. Fakat sessiz ve mahcup tabiatlı olduğu için bir rezalet çıkar korkusu ile susuyordu. Eziyade kocasının duymasından çekiniyordu. Mesele meydana çıkarsa, belki kocasının kalbine bir şüphe gelir, evi, barkı dağılırdı.

Bahai efendi sırnaşık âşıklardandı. Kadının sustuğunu gördükçe tecavüzünü arttırıyordu. Bir müddet sonra yalnız söz atmakla kalmadı. Mahalle çocuklariyle nameler yollamaya başladı.

«Tende canım, ruhu revanım, sultanım efendim;

«Ateşi iftirakınıza tahammülüm kalmadı. Bağrım kebap, halim harap oldu. A zalim, a mürüvvetsiz, beni daha ne kadar ağlatıp inleteceksin...» tarzında olan bu mektupların ardı arası kesilmiyordu. Mahıpeyker hanım buna da tahammül etti. Gelen mektupları birer birer ocağa atarak yaktı, kocasına bir şey sezdirmedi.

Fakat âşık softa bu sefer büsbütün cüretini arttırdı. Minareden evin içi görünüyordu. Sabahleyin şafak sökerken minareye çıkıyor, gûya ezan okuyor gibi kadına söz atıyordu. Yanık bir sesle avaz avaz bağırarak ağzının içinden gevelediği sözleri ezanın ahengine uydurmuştu:

Allahı ekber, Allahı ekber

Yerine; ayni makamdan, ayni eda ile:

Ey Mahıpeyker, ey Mahıpeyker!
Aşkından yanıyorum illâllah!

Diye bağırıyordu. Softanın yanık sesini duyanlar:

— Yahu, bir zamandanberi bizim müezzin efendi çok dokunaklı ezan okumıya başladı!

Diye söyleniyordu. Hocanın ahları, ofları manevî cezbesine veriliyor:

— Müezzin efendinin gönlüne ilham vaki oldu... Rütbesi yükselecek.. Eteğine yapışalım! deniyordu.

Mahıpeyker hanım, softanın büsbütün azıttığını görünce işi kocasına çıtlatmak lüzumunu duydu. Münasip bir dille softanın sırnaşıklığını anlattı. Kocası Ömer bey güçlü, kuvvetli bir adamdı. İlk önce softayı bir iyi pataklamayı düşündü. Fakat, sonra mahallelinin hürmetini kazanmış bu sinsi ihtiyarı dövmenin mahzurlarını hatırladı.

— Şuna bir oyun edelim?

Dedi. Genç kadın bir rezalet çıkmak tehlikesile titriyordu:

— Nasıl oyun?

— Keratayı eşeğin yerine bahçede dolaba koşalım!

Karısına ne yapacağına dair talimat verdi.

Ertesi gece Mahıpeyker hanımın davetini alan Bahai efendi yatsı namazından sonra yarı açık duran kapıdan içeri dalıverdi. Kalbi çarparak merdivenleri çıkarken, karanlıkta şeytan feneri gibi gözleri şehvetle yanıyordu.

Genç kadın softayı karanlık bir odaya soktu. Titriyen bir sesle:

— Ah, dedi, bu gece sizi çağırmakla çok ihtiyatsızlık ettim!

— Neden?

— Bizimki şüphelendi galiba?

— Deme, sultanım!

— Evet, evet.. Şüphelendi. Geceleri sokağa çıkarken yanına silâh almak âdeti değildi. Halbuki bu gece silâhını alıp çıktı.

— Eyvah, ben öyleyse gideyim!

— Gitseniz fena olmaz.. Allah esirgesin geliverirse, evde saklıyacak yer yok..

Bahai efendi gitmeğe hazırlanırken kapı vuruldu. Ömer bey, hiddetli bir sesle kapının önünde öksürüyordu.

— İşte, dediğim çıktı.. Çabuk gel.. Seni bahçeye çıkarayım..

— Bahçede ne yapayım?. Duvardan atlıyamam. Çok yüksek.

— Atlıyacak değilsin.. Bahçede dolabı çeviren merkep var ya...

— Ey...

— Onu ahıra çekerim. Sen onun yerine geç.. Dolabı çevir.. Farkına varmaz..

Bir kaç dakika içinde bu işler olup bitti. Merkep ahırda yan gelip rahat ederken Bahai efendi zifiri karanlık bahçede gacur gucur dolabı çevirmeğe başladı.

Ömer bey, pencerenin önünde oturmuş karısiyle konuşuyordu.

— Bu gece içimde bir sıkıntı var... Uykum kaçtı..

— Hayrola!.

— Sebebini bilmiyorum. Bir kahve yap da konuşalım..

Bir taraftan kahveleri içiyor, bir taraftan da mahallenin halinden bahsediyorlardı.

— Kötü yer... Dedikodusu çok.. Buradan taşınalım!

— Sen bilirsin!

— Hem evin suyu da yok. Eğer eşek bütün gece dolabı çevirip depoyu doldurmazsa gündüz susuz kalacağız.

Bahai efendi yorulup bir dakika dinleniyordu. Dolabın gıcırtısı bitince Ömer beyin sesi gürlüyordu..

— Deh! Eşşoğlu deh!.. Bütün gün arpayı yiyip ahırda yan geliyorsun, deh!..

Softa, tekrar var kuvvetini sarfederek dolabı gacır gucur döndürmeğe başlıyor, on dakika sonra yorulup duruyordu. O zaman Ömer beyin sesi duyuluyordu.

— Deh! Şimdi aşağı inip sana bir temiz sopa çekerim ha.. Depo dolmadan durmak yok.. Deh!

Gece yarısına kadar bu hal devam etti. Depo doldu, sular oluklardan taştı. Softanın canı da burnundan gelmişti. Ömer bey yatmıya gitti. Mahıpeyker hanım, ayakta durmıya takati kalmıyan müezzini sokak kapısından savdı.

Bahai efendinin uslanıp uslanmadığını anlamak için bir hafta sonra kocası tekrar davet ettirdi.

Müezzin efendinin aklı başına gelmişti. Dişlerini gıcırdatarak gelen çocuğa şu cevabı verdi :

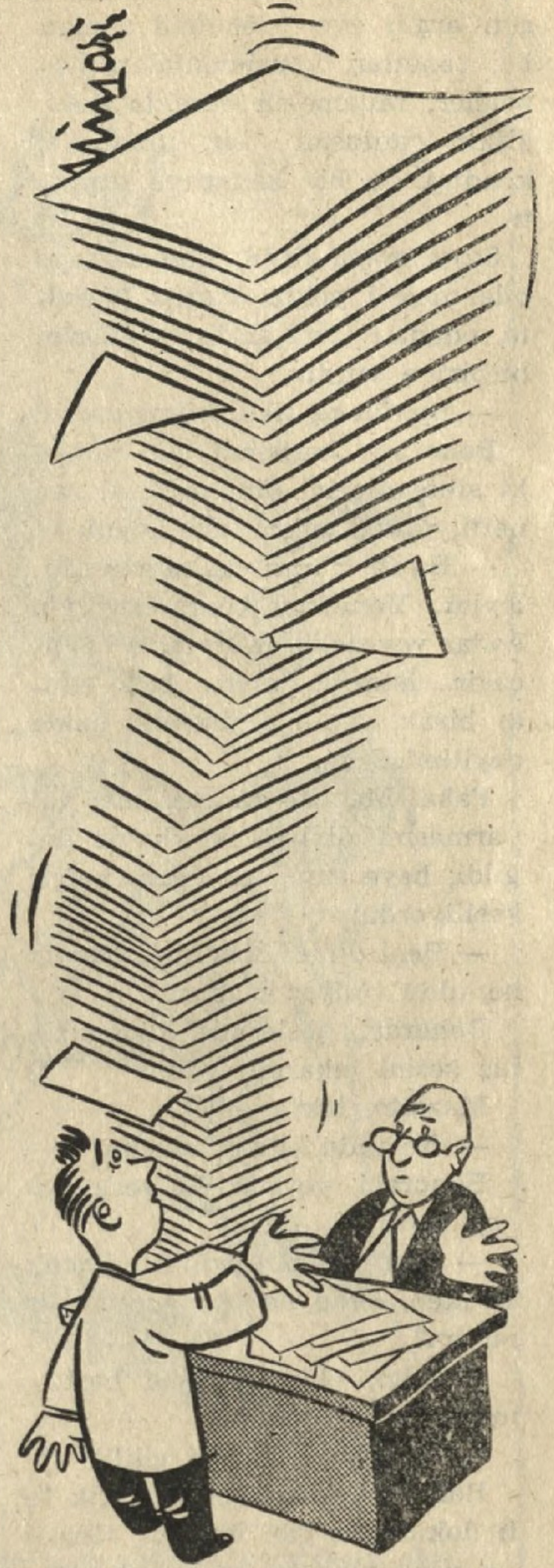
— Git hanıma selâm söyle.. Depoda su bitti galiba... Dolabı çevirmek için başka eşek bulsunlar!

FİSKE

Belediyeye pulsuz istida: Geçtiğimiz yol!...

Kimi rahatsız ettim?

Müfettiş — Bu ne kırtasiyecilik yahu?..

Memur — Kırtasiyecilik değil efendim, mecmua çıkartmak için bugün verilen dilekçeler!...

İki tokatla iki taraftan yassılatılmış gibi bir kafa.. Her halde berberin alabros kesmek istediği kıvırcık saçlar. Hafif öne meyil ederek tepelik gibi duruyor.. Eski ihtiyar kadınların geceleyin besmelesiz çöplüğe tükürmüş te çarpılmış! dediklerini hatırlatır, sağa çarpık bir yüz!..

Daha gazinoya girerken sendeliyordu. Koluna giren sarışın ablâk yüzlü arkadaşı yavaşça söylüyor:

— Dikkat et, azizim, herkes bize bakıyor!

O, bu ihtiyarın karşısında büsbütün sendelemişti. Fakat sesi yüksekti:

— Neden bize bakıyorlar?

Bir masaya oturdular. O, ağzını daha sağa çarpıtarak söyleniyor:

— Biz kimseyi rahatsız ettik mi?

Elini göğsüne vuruyor:

— Benim şerefim var...

Masanın üzerini güm güm yumrukluyor:

— Arkadaş, ben, bir şeref için yaşarım... Kimseyi rahatsız etmem!

Arkadaşı, onu yatıştırmağa çalışıyor:

— Tabiî efendim. Tabiî.. Hem, ne diye rahatsız edeceksin? Oturalım, güzel güzel, sessiz sadasız içelim!

O kaşlarını kaldırıyor ve sağ gözünü yumarak bakıyor ve ağzını mutat çarpıklığiyle sağa çarpıtarak bağırıyor:

— Benim şerefim var. Kimseyi rahatsız etmem.. Sen, söyle arkadaş, benim, şimdiye kadar kimseyi rahatsız ettiğimi, sulandığımı, çamurlaştığımı gördün mü? Ben, öyle iki kadehle bozulmam..

Birdenbire yandaki masaya dönmüştü; masa üstündeki bardakları, kadehleri, tabakları zıngırdatan bir yumruk savurdu; sulu mezeler etrafa sıçradı, o, düşük göz kapaklarını açmağa uğraşır gibi geriyordu:

— Arkadaşlar, ben, rakıyı ağzıma içerim... Kendi halimde...

Omuzlarını kısmış, mazlûm bir hal almıştı:

— Kimseyi rahatsız etmem!.

Kadın garsonun kendi masalarına getirdiği tabak tabak mezelere saldırıvermişti:

— Bu ne, bu? Çiroz salatası mı?

İki parmağile bir tutam alıp ağzına attıktan sonra, solundaki masaya püskürdü:

— Bu ne biçim meze be?

Garson kadını, kolundan tuttu, sarstı:

— Namuslu meze getir be.. Sıcak meze.. Zesta... Zesta... Pastırmalı yumurta...

Soldaki masaya dönmüştü;

— Rakı mezesiz içilir mi? Ama, mezeden mezeye fark vardır. Nedir bu sizin masanızdaki mezeler? Midye pilâkisi, ciğer tavası, patlıcan tavası.. Garson be, kaldır bunları... Beylere sıcak meze getir!

Arkadaşı, onun omuzuna vuruyordu:

— Bırak başka masaları.. Beyleri rahatsız etme!..

O, birden başını doğrultmuştu, gözlerini yumdu, açtı; ağzını daha sağa sağa çarpıttı:

— Bir daha söyle bakayım, bir daha tekrar et... Ben mi herkesi rahatsız ediyorum?

Masaya bir yumruk vurdu :

— Benim şerefim var..

Ayağa kalkmıştı:

— Ben, bir şeref için yaşarım.

Etrafına isli isli bakıyordu, kollarını açtı, eski mevlevî dervişleri gibi şöyle bir döndü ve dönmesile ilerideki masaya kapaklanması bir oldu; masanın üstü karıştı. O, doğrulmuştu ve bu sarsılmasından biraz canlanmışa benziyor, bağırıyodu:

— Arkadaşlar, söyleyin, benim kimseyi rahatsız ettiğim var mı? Ben kimseyi rahatsız etmem.

Arkadaşı, onu, eteğinden çekip yerine oturtmak istedi. Fakat o, bu hareketi görmemişti, silkindi ve silkinmesile solu ilerisindeki camekâna doğru yıkılıverdi; gazino sahibi, etraf masada oturanlardan bir ikisi davranıp kollarına girdiler, kaldırdılar. Ayağa kalkınca, yine ayılmış gibiydi. Zannolunurdu ki, her sarsıntı, her silkinti, onun ispirto ile uyuşuk, bozuk sinirlerini bir müddet ayar ediyor, sonra bu ayar bozuluveriyordu.

Ayakta bağırmağa başlamıştı:

— Görüyorsunuz, arkadaşlar... Şerefim için yaşarım ben. Kimseyi rahatsız etmem..

Onu, hemen zorla gibi yerine oturtmuşlardı:

— Elbette efendim, elbette.. Senden kimsenin bir şikâyeti var mı?

O, etrafına donuk donuk bakıyordu:

— Bu, doğru! Bu, doğru! Söyleyin arkadaşlar, benden bir şikâyetiniz var mı? Ben, kimseyi rahatsız ettim mi?

Cıva gibi parlak gözlü kadın garson, onun önüne yumurtalı pastırmayı getirmişti, okşar gibi omuzuna dokundu:

— Kimsenin sizden şikâyeti yok. Herkesin istediği, sizin rahatsız olmamanız!..

Gazino, sessizce boşalmıştı, gazino sahibi, için için homurdanıyordu. O, gazino sahibine sordu:

— Söyle, benden şikâyet eden var mı? Kimseyi rahatsız ettim mi?

O sırada, ben de gazinodan çıktım ve gazino sahibinin, cevabını duyamadım. Yalnız, evvelki akşam, tramvay durak yerinde yüzü gözü sarılı, ona benzer birini gördüm.

Hayırdır inşallah!..

— Affedersiniz bay hırsız, tabancanızı burada unuttunuz!..

Hikâye

Aşk imtihanı!

Bohor Bohoraçi, akşam, yorgun argın eve döndüğü zaman i i, senetler, konşimentolar, havaleler, muameleli evrakla dolu, şişkin çantasını bir kanapeye, kendini de bir kanapeye atmıştı.

Soyunmağa değil, kıpırdamağa bile mecali yoktu. Karısı Mazalto, odadan içeri girdi ve ellerini birbirine vurdu:

— Buyün ne uldu bilmiyorsun!

Bohoraçi, karısının her zaman ki şikâyetlerini dinliyeceğini zannetti; yalvaran bir sesle inledi:

— Bırak, bir parça, kafamı dinleyim.. Yemekten sonra istediyin kadar yevezelik et. İstersen bağır, çağir.. İstersen tepin.. Ama, şimdi birak, seni dinliyecek halde deyilim!.

Fakat Mazalto da kocasının yalvarmasını dinliyecek halde değildi; heyecanından âdeta nefesi kesiliyordu:

— Beni dinle, Bohoraçi.. Buyün ne uldu biliyor musun?

Bohoraçi, gözlerini kapamıştı, hiç sesini çıkarmıyordu.

Mazalto, tekrar etti:

— Ne uldu biliyor musun?

Bohoraçi, yorgun bir sesle cevap verdi:

— Ben, bakici deyilim... Sokakta iken, evde ne ulduğunu bilir miyim?

Mazalto, elini göğsüne bastırmıştı:

— Rebekaya kismet çikti!

Bohoraçi, vücudüne elektrik teli dokunmuş gibi ürperdi, titredi ve yorgunluğunu unutarak doğruldu:

— Bir daha söyle!

— Rebekaya kismet çıktı!

Bohoraçi, rüya mi görüyorum? diye gözlerini uğuşturuyordu:

— Rebekaya kismet mi çikti?

Karı koca, birbirlerine bakıyorlardı. Bohoraçi, gözlerini açarak sordu:

— Rebekayi, şindi birisi mi istiyor? Peki, kim bu adam? Anlat!

Mazalto, kocasının karşısına geçip oturmuştu:

— Nesimaçilerin oğlusu Mordohay!

Bohor Bohoraçi, dimdik oldu:

— Toptançi Nesimaçilerin oğlusu komisyoncu Mordohay?

Mazalto, başiyle tasdik etti:

— Toptanci Nesimaçilerin oğluu komisyoncu Mordohay!

Bohor Bohoraçi, iki elini dizlerine yapıştırmış alık alık bakmakta idi:

— Nasin istedi? Kendisi mi yeldi? Anasini mi yönderdi?

Mazalto, ezberlediği dersi, hocasının karşısında tekrar eden bir talebe gibi sallanıyordu:

— Nesimaçinin karisı, Mordohayin anasi Sultana yeldi... Mordohay, Rebekayi seviyormuş! Rebekayi almak istiyormuş!

Bohor Bohoraçi, vücudünda, kırk sekiz saat uyuyup yorgunluk çıkarmış gibi bir hafiflik duymuştu; yerinden sıçradı:

— Rebekayı seviyor mu imiş?

— Em da, elli bin lira drahoma veriyor.

Bohoraçi, sağ elini kulağının arkasına koyarak karısına doğru eğilmişti:

— Rebekadan elli bin lira drahoma mi istiyor?

Mazalto, kocasının anlayışsızlığına kızmıştı:

— Rebekadan istemiyor, Mordohay, üstelik veriyor!

Bohoraçi, hâlâ kulaklarına inanmıyordu:

— Bunu, Sultana mı söyledi?

— Sultana söyledi!

Bohoraçi, meyus bir halde, eski yerine oturmuştu:

— Nesimaçilerin evine yit.. Sultanayi, Bakirköyüne kaldirmişlar mi, daha kaldirmamışlar mi, bir anla!

Mazalto, ters ters baktı:

— Sultana, aklini kaçirmamiş..

— Uyle isa, Mordohayin çildirip çildirmadiyini anla!

Mazalto, bu sefer, o kadar hiddetle bakmıştı ki, Bohoraçi, fazla bir şey söylemekten korktu. Bunu, bir türlü aklı almıyordu.

Kalktı, elleri arkasında odadan çıktı ve Rebekanın odasına girdi.

Rebeka, pencere kenarında bir koltuğa oturmuş, bir sinema romanı okuyordu.

Bohoraçi, kızına yaklaştı ve baktı.

Rebeka, o kadar dalmıştı ki, babasının odaya girdiğini duymamıştı. Bohoraçi, kızına bakıyordu. Rebeka, cüce denecek kadar kısa boyluydu; kızıl saçları, kafasında kalaya verilmemiş bir bakır kuşhane gibi duruyordu, çiğ mavi kirpiksiz çipil gözleri, birer boncuğa benziyordu; incecik kansız dudaklı geniş ağzını açtığı zaman diş etleri mor mor görünüyordu; papağan gagasını andıran geniş kanatlı kıvrık, burnu, sivri uçlu çenesini gölgelendiriyordu. Omuzları daracık, kolları değnek gibi, vücudü bir deri bir kemikti. Ayakları bu bir avuç kemik yığınını taşımak için, lüzumsuz derecede büyüktü.

Bohor Bohoraçi, kızına baktı ve geldiği gibi sessizce odadan çıktı.

Sofada Mazaltoya rastgeldi, karısı sordu:

— Rebeka ile mi yörüştün?

— Onunla konuşacaktim, vazyeçtim.

— Peki, Mordohaya ne cevap vereceğiz?

— Ben, yarın Mordohayi yürürum?

Ertesi gün Bohor Bohoraçi, çantası koltuğunda, Mordohayin yazihanesini boylamıştı.

Bohor Bohoraçi, Mordohayin elini sıktı; hal ve hatır sordular, havadan, piyasadan bahsettiler. Bohoraçi, Mordohaya dikkat ediyordu. Nihayet Mordohay açıldı:

— Benim ana, sizin madamla yörüşmüş!

— Biliyorum..

Mordohay, halecanla sordu:

— E, nasin? Razi oluyor musunuz?

Bohoraçi, durmuştu; delikanlı da deliliğe delâlet eder bir hal göremiyordu:

— Sana, bir şey soracağim. Rebekayi yördün, deyil mi?

— Elbette, yordum!

— Demek, Rebekayı almayi iyice aklina koydun?

— Ona, ne şüphe!

— Rebekanın drahoması yoktur.

— Biliyorum... Ben, elli bin lira vereceğim!

Bohor Bohoraçi, durdu, dikkatle baktı ve ayağa kalktı:

— Olmaz!

Mordohay, şaşırmıştı:

— Neden?

— Yüz bin lira isterim..

Mordohay, hemen cevap verdi:

— Ama, biraz fazla deyil mi?

— Sen bilirsin!

Dedi ve arkasına bakmadan yazıhaneden çıktı. Akşam, eve döndüğü zaman, Mazaltoyu çağırdı:

— Mordohayi yördüm... Yüz bin lira istedim.

Mazalto, hiddetle sıçradı:

— Aklini mi oynattın? İş bozulur.

Bohor Bohoraçi, karısını kolundan tuttu:

— Mademki Rebekayi yörmüş. Rebekayi sevmiş... Rebekayi almak istiyor... Rebekaya elli bin lira verecek!. Ben, buna inanmadim. Kizimizi hakikaten seviyorsa, yüz bini de verir, anadin mi? Aşikin yozu yormez!

Mahmut Yesari

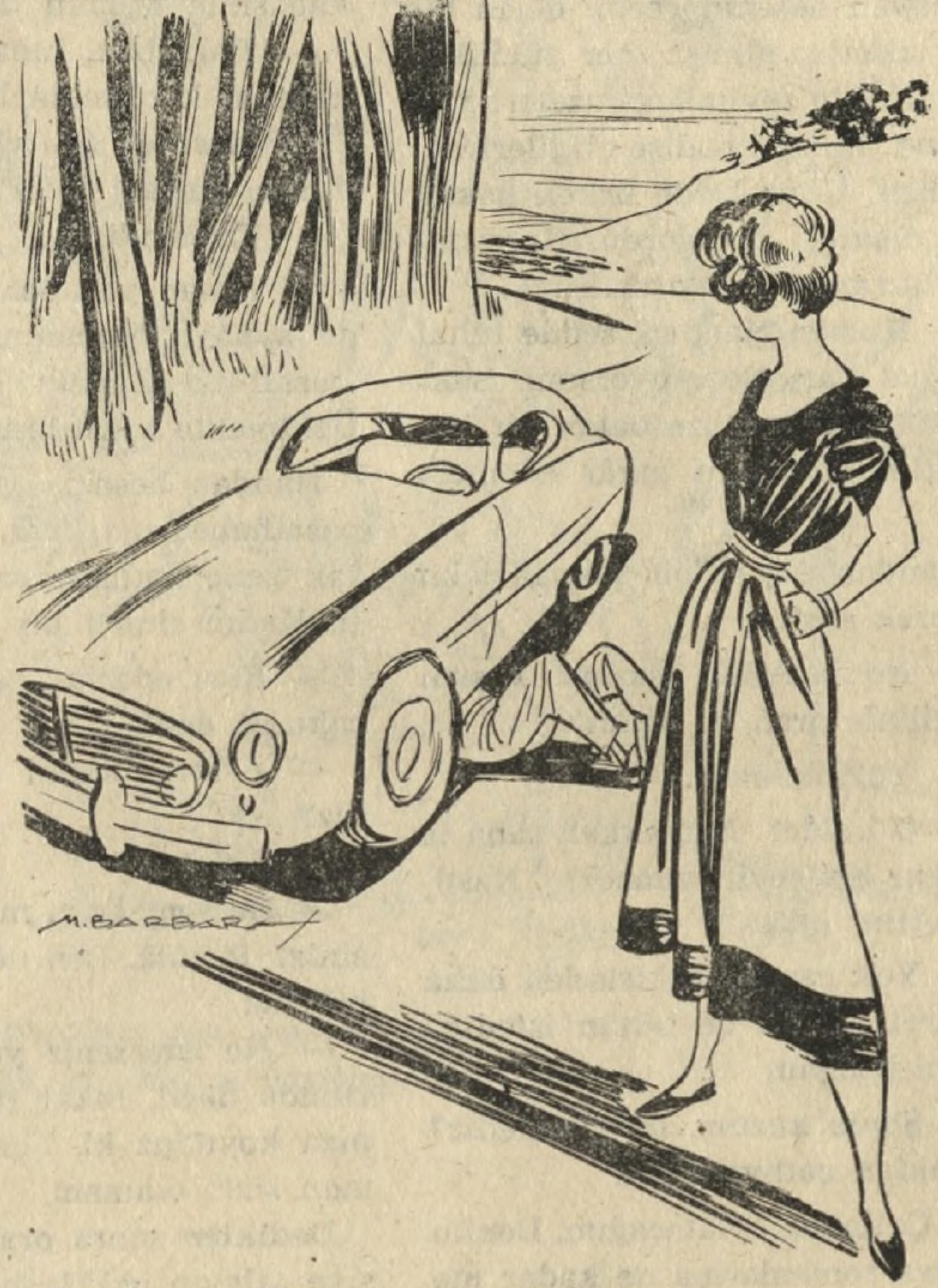
Erkek — Eyvah, karım geliyor... Haydi bakalım, şimdi de sen beni kurtar!...

Dünya Karikatürleri

— Bak, yeni nişanlım: Buz gibi sert bir karaktere sahip. Ama, içi serinletici bir hali var.. Deniz yeşili gözleri, dalgalı saçları ile tam bir plâj tipi... Bütün yaz onunla anlaşacağımı umuyorum!..

— Marc' Aurelio —

— Ayol, mademki gölgede yatmak istiyorsun, otomobilin altına neye girdin?.. Şu ağaçların altına yaslansana!...

— Marc' Aurelio —

— Ciddîsin, öyle hafif ahlâklı, hoppa kızlardan değilsin... Nerede olsan elin işte.. Bu halini çok takdir ediyorum doğru!

— İci Paris —

Misafir — Tabiî bu söylediklerim ikimizin arasında kalacak, değil mi?...

Papağan — Tabiî!.. Benim ağzım sıkıdır!..

—İl Travasso —

434

SAAT BEŞTE!

Handan önündeki limonatayı kırmızı dudakları arasına sıkıştırdığı samanla yavaş yavaş içiyordu. Bir senedenberi çok değışmişti! Yüzünde daimî surette parlayan neşenin yerini derin bir can sıkıntısı almıştı, her güldükçe çukurlaşan sevimli gamzeleri yok olmuş, alnında endişe çizgileri belirmişti. İkide birde ürkek bakışları dışarıyı süzüyordu. Karşısında oturan arkadaşı sordu:

— Kuzum Handan, sende tuhaf bir hal var. Ne oluyorsun.. Saklama benden. Göze batan bir değişiklik olduğunu inkâr edemezsin.

Handan üzgün bir tavırla içini çekerek sustu.

— Nedir Allah aşkına? Mısırlı sevgilinle aran mı açıldı?

— Yok, bilâkis..

— O halde?. Muhakkak sana istediğin bir şeyi almadı? Nasıl, keşfettim mi?.

— Yok canım. Eskisinden daha hararetli. Hem de bütün istediklerimi yapıyor.

— Söyle kuzum, derdin nedir? Meraktan çatlıyacağım.

— Çatlama, anlatacağım. Benim macera romanlarına ne kadar meraklı olduğumu bilirsin. İnatçı ve müthiş âşıklar tarafından takip edilen roman kahramanlarına bayılırdım.

— Bunlarla derdin arasında ne münasebet var?

— Biraz sabredersen münaseti anlarsın. Bir seneden beri inatçı bir âşık peşimi bırakmıyor. Beni adım adım takip ediyor. Meğer bu ne müthiş ve ne müz'iç bir şeymiş!

— Zengin mi?

— Kokozun biri.

— Bari güzel mi?

— Ne gezer şekerim, çirkinlik nümunesi. Yüzüne bakanın ömrünün sonuna kadar içi kapanır.

— Zavallı Handancığım!

— Düşün bir kere, bir senedir, bu gülünç, çirkin kokoz herif ısrarla beni takip ediyor. En âdi kâğıtlar üzerine yazılmış deste deste aşk mektupları mı, şebboylar veya papatya buketleri mi istersin. Yo, yok.. Penceremden bile rahat bakamıyorum. Herif kaldırımda nöbet bekliyor.

Nihayet bir gün kendisini sevgilime haber vereceğimi söyledim. Ne dese beğenirsin? «Hani o günler. Bir elime geçirsem, leşini yere sererim. Sizi ben çılgın gibi seviyorum. Ne yaparsanız yapınız, eninde sonunda benim olacaksınız.» Öldürür mü öldürür.. Böyle adamlardan korkulur doğrusu. Bu mendebur herifin yüzünden bir de Mısırlımdan...

Handan cümlesini bitiremedi. Heyecandan kelimeler boğazında tıkanmıştı. Zorla yutkunarak arkadaşının kolunu dürttü:

— Bak, bak, hınzır herif yine kapının karşısında bekliyor.

— Nerede? Şu ağacın yanında duran hırpani kılıklı adam mı?

— Ta kendisi..

— Aman yarabbi.. Adam hiç de aynaya bakmamış galiba. Ne küstahlık! Zavallı Handancığım. Üzülmekte haklı imişsin.

Handan hesabı görüp derhal pastahaneden fırladı. Adam koşarak genç kadının yanına yaklaştı. Kadın sinirli bir tavırla:

— Rica ederim, beni rahat bırakınız, dedi.

— Aşkımı kabul edecek misiniz?

— Asla!

— Bu son sözün mü? Emin misiniz? Pekâlâ. Ben de yapacağımı bilirim.

— Ne isterseniz yapınız, umurumda değil, fakat şunu da aklınıza koyunuz ki, ben hiç bir zaman sizin olamam.

Dedikten sonra oradaki bir tak siye atlayıp uzaklaştı.

★

Bir kaç gün sonra hizmetçi Gülsüm, Handana bir telgraf uzattı. Genç kadın şu satırları okudu: «Salı günü saat beşte kendimi öldüreceğim. Ebedî sevgiliniz:

Gıyasettin Başarır»

Handan gözlerine inanamıyordu. Telgrafı tekrar tekrar okudu. Çok şükür, nihayet bu müthiş kâbustan kurtulacaktı. Sevinçten çılğına dönmüştü. Derhal hizmetçiyi çağırdı:

— Al şu lirayı evvelâ postacıya ver. Sonra git çiçekçiye on beş liralık bir buket yaptır, benim kartımla beraber şu adrese yarın saat altıda göndersinler.

★

Ertesi günü Handan sevinçten kabına sığamıyordu. Duvardaki saat dördü çaldı.

— Bir saate kadar hürriyetime kavuşacağım, o mendebur herifin tahtaperde suratını artık ebediyen görmiyeceğim. Ne saadet Allahım, diye söylenirken birdenbire hayretten ağzı açık kaldı.

Baştan aşağı siyahlar giyinmiş, yağlı saçları yapış yapış şakaklarına düşmüş, gözler süzgün, cepler acayip surette şişkin Gıyasettin Başarır karşısında duruyordu.

Handan, hiddetle küçücük ayağını yere vurarak bağırdı:

— Bu ne rezalet! Bu ne terbiyesizlik!

Kız — Gûya bana hiç görmediğim şeyler gösterecektin!...

Adam, sâkin cevap verdi:

— Bir saate kadar bu dünyadan elini eteğini çekecek bir insan için hiç bir şeyin ehemmiyeti yoktur.

Handan telâşla sordu:

— Herhalde kararınızdan vazgeçmediniz?

— Bir senedenberi beni tanımanız lâzımdı. Ne kadar inatçı olduğum âşikâr. Bu tıynette adamlar asla kararlarından dönmezler. Benim olmazsanız saat beşte ben bu dünyada olmıyacağım.

— Hiç bir zaman!

— Öyle ise saat beşte ben yokum.

— Ne âlâ.

— Yahut da buradayım.

— Anlamıyorum.

— Saat beşte kendimi öldüreceğim. Fakat burada. Hiç olmazsa sevdiğim kadının odasında ölmek istiyorum.

— Fakat siz çıldırdınız mı? Ayıp değil mi? Sebebi nedir?

— Kırk dakika sonra ahrete gidecek bir insanın böyle şeylere ehemmiyet vereceğini zannediyor musunuz?

Handan yalvarıyordu:

— Rica ederim. Burada kendinizi öldürmeyiniz.

Gıyasettin, cebinden bir ip, bir bıçak, bir tabanca, bir de küçük bir şişe çıkarıp masanın üzerine koydu.

— Bunlardan hangisiyle kendimi öldürmemi istiyorsunuz?

— Fakat...

Adam ipi alıp ortadaki masanın üzerine çıktı ve tavandaki avizenin çengeline takmağa çalışırken Handan haykırdı:

— Yok, yok, ip olmaz.

— Öyle ise bıçak?

Gıyasettin ceketini, yeleğini çıkardı, itina ile katlayıp koltuğun arkasına yerleştirdikten sonra bıçağı kalbine dayadı.

Genç kadın ellerini uğuşturarak itiraz etti:

— Bıçak da olmaz.

— Öyle ise tabanca.

— Ya gürültüsü!

— Buldum.. Bana çay ikram ediniz. Zehiri içine koyar içerim. Oldu mu? Fakat rica ederim çabuk olunuz. Saat beşe çeyrek var. Tam beşte cesedim şuradaki divana uzanmış olmalı yahut da. .

— Burada kendinizi öldürmekten vazgeçirmenin bir tek çaresi var. O da aşkınızı kabul etmek Öyle mi?

— Evet, tek çare. On dakika sonra iş işten geçecek. Dedikten sonra Gıyasettin Başarır nefretten ve hiddetten titriyen Handana gülümsiyerek yaklaştı.

DÜNYA Karikatürleri

— Haydi kocacığım, biraz daha kürek çek de, şu güzel mehtapta kayıkçı bana mandolin çalsın!...

— Le Hérisson —

Avukatın karısı — Ah şu kocam... Bugün bir ölünün terekesine el koyacağım dedi, işe dul karısından başladı!...

— Marc' Aurelio —

İZDİVAÇ İDAREHANESİNDE:

— İşte, sarışın bir taze... İki milyon frank serveti var... Üç dil biliyor..

— İstemem.. çok!...

— İki milyon frank mı?

— Hayır, üç dil!...

— Ben, denizden hoşlanırım..

— Ben de dağlara bayılırım!..

— İci Paris —

Erkek — Çok güzel yüzüyor...

Kadın — Elbet yüzer: Hafif kadının biri!...

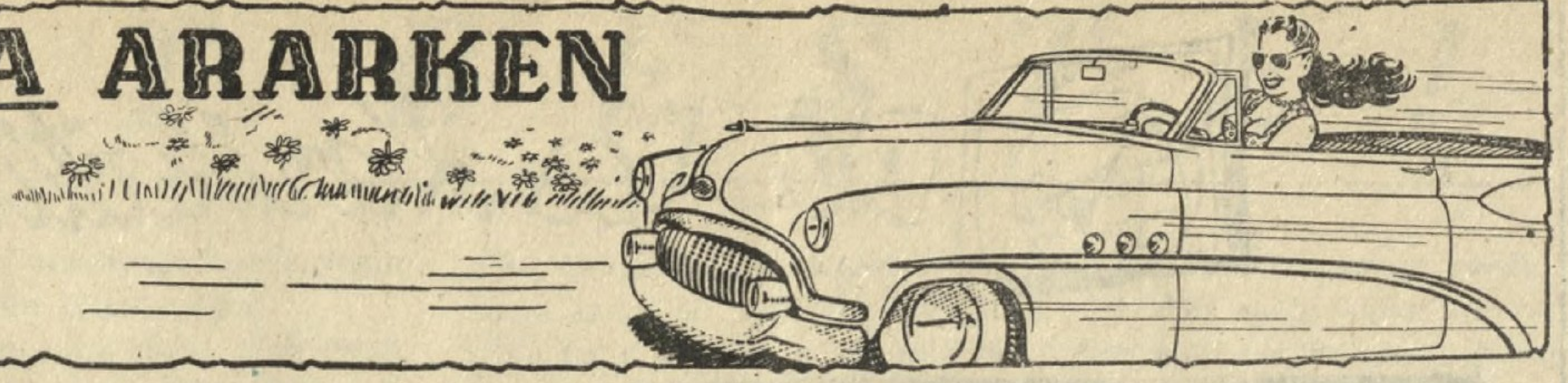
— Le Hérisson —

— Heey, baylar... Arkaya yığılmayın!..

— Le Hérisson —

ZENGİN KOCA ARARKEN

YAZAN: SERVER BEDİ

AKBABA'NIN ROMANI: 2

— Durunuz, dedi, siz zengin koca mı arıyorsunuz?

— Geç anladınız ama temiz anladınız.

— Peki. Ben size bir zengin koca buldum galiba!..

— Aman, söyleyin.

Tahsin durdu. Şadiye baktıktan sonra bana döndü:

— Bizim yeni patron! dedi.

İzah etmesini bekledim.

Anlattı:

— Ben geçen hafta şirketten çıktım. Şimdi bir ithalâtçının yanında çalışıyorum. Muhasibim orada. Kadri Alpar.

Şadiye dönerek sordu:

— Tanır mısın?

— Hayır.

— Ha!.. Herif müthiş zengin ve bekâr. Şimdi bütün Alman piyasaları elinde.

Bana dönerek sordu:

— Siz Almanca bilir misiniz?

— Tabiî... Alman mektebinden mezunum ben. Mükemmel daktiloyum da.

— Tamam.... Kadri de evlenmek istiyor. Aramızda hafif tertip bir arkadaşlık da var. İki üç defa beraber yiyip içtik. Tamam. Bayılır size. Almanca bilen bir kâtip de arıyor. Sizi ona götüreyim.

Ben ellerimi çırptım:

— Bu mükemmel işte! dedim.. Üst tarafını siz bana bırakın.

Tahsin kaşlarını kaldırıp başını arkaya doğru atarak:

— Yook! dedi, o kadar kolay değil. Bizim patronun acayip huyları vardır, onları bilmezseniz kat'yen gözüne giremezsiniz.

— Yanında çalışırsam, huylarını öğrenirim.

— Öğrenemezsiniz. Huyları gizlidir.

— Gizli mi?

— Evet, bizim patron mazohisttir.

— Ne demek o?

Tahsin güldü:

— Bu acayip bir huydur. Mazohist, yani kendisine eziyet edilmesinden hoşlanır.

Bağırdım:

— Ondan kolay ne var? Boyuna zorluk çıkarırım, aksilik ederim, kavga için bahane ararım.

— Hayır hayır!.. Öyle değil.. Başka türlü eziyet.

Tahsin sustu. Anlatmaktan çekiniyordu. Ona cesaret vermek için:

— Ne gibi? dedim, söyleyin, çekinmeyin.

— Peki, söyleyim: Meselâ onu tırmalıyacaksınız, ısıracaksınız, tokatlıyacaksınız, belini kırbaçlıyacaksınız!

Ben anladım ve hatırladım. Mazohizme dair vaktile bir şeyler okumuştum.

Fakat mânasız bulduğum için unutmuştum. Bilmiyormuş gibi yaptım:

— Nasıl şey o öyle? Durup dururken ben onu nasıl ısırırım?

Tahsin, bu mevzuda pek çok şeyler biliyormuş gibi başını salladı:

— Ya!.. dedi, işte, bütün incelik orada... Siz evlenmeden evvel ona bu zevki veremezsiniz, bu zevki vereceğinizi bilmezse o da sizinle evlenmez. Marifet bu meseleyi halletmek.

Düşündüm, düşündüm:

— Ne yapayım? dedim, yazı masasının başında otururken çenesini ısırsam?

— Faydası yok. Hemen tımarhaneye telefon eder.

— Kızmış gibi yapıp suratına bir tokat atsam?

— Kovar.

— Masasına kâğıtları koyarken bir biçimine getirip kaza olmuş gibi elini tırmalasam?

— Tentürdiyot sürer.

— E ne yapayım? Şimdiye kadar hiç mazohist erkeğe rastlamadım. Akrabamızda böyle şeyler **yok.**

Tahsin, kadehini doldurarak garsonun uzaklaşmasını bekledikten sonra:

— Neyse, dedi, bunlar sonra düşünülecek şeyler... Şimdilik ben sizi patrona tanıtayım. Hayır, daha doğrusu, Şadi bir mektup yazsın: «Tahsinciğim, desin, Almanca iyi bilen ciddî bir kâtip arıyordun. Sana Neclâ hanımı gönderiyorum. Değerli ithalâtçılarımızdân sayın bay Kadri Alpar nezdinde tavassutunu rica ederim.» Siz bu mektubu bana getirin. Ben de hemen patrona veririm. Konuşursunuz.

Tahsin, Şadiye döndü:

— Sen şu mektubu hemen yaz.

— Kartvizit yazsam olmaz mı?

— Olur..

Şadi bir kart çıkarıp Tahsinin biraz evvel söylediği cümleleri ezberlemiş gibi yazdı, bana verdi.

— Yazıhane nerede? diye sordum.

— Ömer Abit han, üçüncü kat.

Şadicik sofranın hesaplarını da ödedi. Kalktık. Ben yazıhaneye ertesi gün gidecektim. Gazinonun önünde tahsin ayrıldı. Ben de Kızıltoprakta oturan Şadiyi arabama aldım.

Yolda giderken:

— Çok şeker çocuktur Tahsin, dedi.

— Evet, sevimli.

— Ne tesadüf, değil mi?

— Çok hoş oldu. Ben geceden memnunum. Sen de yarın git bakalım şu yazıhaneye. Bir koca bulmasan bile, iş bulman da kârdır.

Omuzlarımı silkerek:

— Ne yapacağım işi? dedim, ben koca istiyorum. Çalışmağa ihtiyacım yok. Fakir erkeğe de ihtiyacım yok. Sizin gibi züğürtler avuç dolusu!

Ertesi gün, öğleye doğru Ömer Abit hanının üçüncü katına damladım. Kalabalık, fena kokulu ve karanlık koridorlarda, tabelâlara ve buzlu camların üzerindeki siyah yazılara bakarak mazohistin yazıhanesini aradım. Bu «mazohist, mazohizm» kelimeleri zihnime takılmıştı. Sabahtanberi kendi kendime, sebepli sebepsiz, yüzlerce defa bu sözleri tekrarlıyordum.

Nihayet yazıhaneyi buldum. Kapıyı vurdum. İçeriden Tahsinin sesi :

— Giriniz, diye bağırdı.

Dünkü ahbap, dar ve uzun bir odanın dibinde, külüstür bir yazı masasının başında oturuyordu. Beni görünce ayağa kalktı:

— Hah, Neclâ! gel, otur! dedi.

Ona yakın bir sandalyeye oturdum. Tahsinin bana senli benli hitap etmesi pek o kadar hoşuma gitmemişti ama, adamcağızın öyle sevimli ve samimî bir hali vardı ki, beni kızdırmadı.

Beni tepeden tırnağa kadar süzdükten sonra dedi ki:

— İyi ki sade giyinmişsin. Çünkü bizim patron, zengin kızları sevmez. Dün gece sana söylemeği unuttum ve bu sabah, Cumhuriyet bayramında Yavuz zırhlısı gibi donanarak gelirsin diye korktum.

Ben budala bir kız olmadığımı söyliyecektim, elinin bir hareketiyle itirazımı önledi:

— Dinle Neclâ, dedi, bu sabah patrona meseleyi hafifçe çıtlattım. «Galiba Şadi sana Almanca bilen bir kız bulmuş, belki bugün gelir» dedim. Memnun oldu: «Aman gelsin, gelsin, çok ihtiyacım var. Almanyaya yazılacak mektuplar birikti. İşler gecikiyor» dedi. Şimdi ver sen o kartı bana.

Şadinin kartını verdim.

Tahsin ayağa kalktı:

— Ben kalabalık bastırmadan yanına gireyim. Sonra çok bekler sin. Allahtan şimdi yalnız.

Tahsin yan kapıdan patronun bitişikteki odasına girdi. Biraz sonra eşikte göründü ve bana yüksek sesle:

— Buyurunuz, Neclâ hanım! dedi.

Kadri Alpar'ın odası çok büyüktü. Maroken takımı yeni ve güzeldi. Kendisi şişmanca, esmer, bakışları sinirli, fakat yüzü sevimli, siyah ve uzun kirpiklerinin ortasında küçük gri gözleri güzelce idi. Tombul elini uzatarak bana karşısındaki sandalyeyi gösterdi:

— Buyurun, oturunuz!

Tahsin, odadan çıkmak üzereydi, patron ona:

— Sen de kal! diye emir verdi.

Sonra bana döndü:

— Alman mektebinden mi mezunsunuz? diye sordu.

— Evet, dedim.

— Almanca bilir misiniz?

— Almanca bilmiyenlere oradan diploma vermezler.

Patron, içinden «lâhavle» çekiyormuş gibi başını yana doğru eğdikten sonra:

— Evet, ama, dedi, Türkçeden Almancaya iyi tercüme yapar mısınız.?

— Tabiî..

— Daktilo bilir misiniz?

— Evet.

— Süratli mi yazarsınız?

— Oldukça.

— Şimdiye kadar bir yerde çalıştınız mı?

— Hayır!

— Niçin?

Durdum ve yüzüne hayretle bakarak:

— Bu sualinizi anlamadım, dedim.

Tombul ellerinin parmaklarını birbirine dolayarak başını biraz öne eğdi:

— Orası öyle, dedi, mânasız bir sual. Fakat siz biraz mantıkî konuşuyorsunuz.

— Özür dilerim. İsterseniz saçmalarım da.

(Devam edecek)

MASMAVİ

FEYZİ HALICI

Sözün musikî, musikînin renk olduğu şiir kitabıdır.
100 kuruşluk pulla aşağıdaki adresten isteyiniz: «Posta Kutusu 32 — Konya».

Necmi Riza Mağazası

Yaz için büyük tenzilâtlı satışına başlamıştır. İstifade ediniz

Düz ve Emprime Fransız Şantunğları... Yeni Desen Amerikan poplinleri... Fransız ketenleri... Zengin çeşitler.
Elhamra Pasajı yanında

Muayyen zamanlardaki Sancılara Karşı...

GRİPİN

KULLANINIZ!

Gripin

- Baş, diş, adale, sinir, ağrılarına karşı başarı ile kullanılır.
- Grip ve nezle başlangıcında bir çok fenalıkları önler.
- Süratle hazmolur, ve derhal tesirini gösterir.

ANADOLU

Anomin Türk Sigorta Şirketi

SERMAYESİ: 1.500.000, — Türk Lirası

YANGIN

KARA ve DENİZ NAKLİYATI

KAZA

HAYAT

sigortalarını en müsait şartlarla yapmak için sayın müşterilerinin emrine âmadedir.

Yurdun her tarafındaki İş ve Ziraat Bankaları Türkiyenin bu en eski ve en büyük Sigorta Şirketinin acenteleridir.

Telefonlar:	Santral	44653/2/1 ve 44659
	Müdür	44039
	Fen Müşaviri ve Ankara Şubesi	10109
	İkinci Müdür	43954
	Galata Bürosu	43949
	İzmir Bürosu	5915

Telgraf adresi:

İmtiyaz—İstanbul

14/Ağustos/1952
Perşembe

Akbaba

35
Kuruş

— Bu mayo ile beni gören erkeklerin yüzleri ne olacak.. Çok merak ediyorum...
— Onlar bir şey değil, ben asıl kocanın yüzü ne olacak; onu merak ediyorum!

439